

SPEJDERNES MAGASIN

OKT.
1925

By Axel Mathiesen

NEFA — den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

NEFA — den praktiske Lygte for
praktiske Folk.

NEFA — Lygten for Scouts.

A/s NEFA

Wolthersgade 11 - Telefon Amager 15858

Dansk Spandsrefodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!

**Du støtter dit Land ved altid at forlange
danske Varer. Køb derfor altid**

DANSK FODTØJ

Det er mindst lige saa pænt og bedre end det udenlandske.
Se altid efter at Æskerne bærer „Dansk Arbejde“s Mærke.
Foreningen af Københavns Skotøjsfabrikanter.

Dansk Selskabsfodtøj.

Dansk Hjemmesfodtøj.

Salmebøger Konfirmationsgaver

Byens
billigste
Kr. 6.25
helt Læder
Kr. 7.25

Billige Gavebøger

Køb hos Greisen

Fr. Palm Greisen - Silkegade 4

Telefon Central 4619 og Byen 7018

Kontorartikler — Papir — Bogtryk

Ønsker De

et solidt og holdbart Stykke

Tinarbejde

Forlang hos Deres Guldsmed

W. Greens Fabrikat

eller ring til Telefon 8548 & 14748

Støt

vore Annoncører

Radio-Dele en gros.

Specielt freinhæves:

DREJEKONDENSATOR

med og uden Verniør.

L. L. KAARILL

København K.

Pilestræde 51, 1. Sal.

Tlf. Central 6704.

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk., syet af
prima amerik. Army Duck

De bedste og derfor de billigste

Køb intet Telt, uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adellersgade 8

Telefon: Byen 6762

KØBENHAVN K.

SPEJDERNES · MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

Redaktør: Gunnar Jørgensen,
Nærum Kostskole, Nærum. Tlf. Nærum 143

VÆR BEREDT

Ekspr.: Spejdernes Boghandel,
Nørregade 15. Telefon Byen 4986

NUMMER 1

OKTOBER 1925

10. AARGANG

F R A I S O M M E R

En Helt.

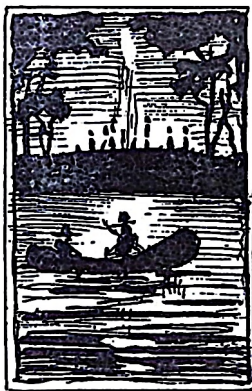
I Sommer skete der en Ulykke ved Næsbyhoved Mølle paa Fyn. Nogle Drengene var ude at bade i Stavrisaaen, og en af disse, en tolvårig Dreng, der ikke kunde svømme, var kommet ud, hvor han ikke kunde bunde. Spejder Willy Larsen af 4. Odense Tropa (kun 13 Aar gl.) svømmede ud for at redde sin Kammerat. Willy forsøgte at faa fat paa ham bagfra, men han vendte sig og klamrede sig til Willy, saa de begge gik til Bunds. Det lykkedes Willy at slippe fri af hans Tag ved at skubbe hans Hoved bagover. Og saa forsøgte Willy igen, men atter klamrede Drengen sig til ham, og en Gang til sank de begge. Da Willy atter kom op, var han saa udmattet, at han maatte opgive at redde sin Kammerat og selv svømme i Land.

Vi bør alle være stolte over at have en saadan Spejder iblandt os. Willy ikke alene „var beredt“ —, han kunde svømme og kendte, hvorledes man frigør sig fra en druknendes Omklamren, — men han har et ægte Spejdersind.

Han søgte at hjælpe sin Kammerat, og selv efter, at han een Gang var trukket ned, forsøgte han igen, fordi han ikke vilde give op, saa længe han havde Kræfter.

Willys Daad vil staa som et lysende Eksempel for os alle. Og det skal minde jer om, at der ogsaa følger Pligter med at være Spejder. Vi har sluttet os sammen ikke alene for at leve sammen som Kammerater paa glade Ture og Vandring, men vi har sluttet os sammen om at leve efter vor Spejderlov.

Hvert Aar paa Skt. Georgsdagen lover vi at gøre vort bedste for at holde Spejderloven, og hver Aften skal vi tænke paa, om vi nu ogsaa har levet

Tegning af Asger Riber

vor Dag, som vi selv synes, en Spejder bør leve den.

I gamle Dage slog vi altid en Knude paa Snipperne af vort Spejdertørklæde. Den skulde minde os om, at vi hver Dag skulde gøre en „good turn“. Nu sidder der i Bæltespændet en snoet Jerntraad. Den generer os, og den river vi os paa. Men det er ogsaa Mening, for den skal minde os om, at vi skal holde vor Lov hver Dag.

De praktiske Klager.

Sommeren er forbi. Vi er vendt hjem fra vore Lejre, hvor vi har levet mange glade og fornøjelige Dage. Og der har været meget faa Klager over Spejdere, men nogle har der været. Om Markskade, over at jeres Optræden ikke altid har været spejdermæssig og ordentlig. Husk, at hver Gang I har ligget i Lejr et Sted, har I enten gjort det let eller vanskeligt for andre af jeres Spejderkammerater at faa Lov til at ligge paa samme Sted.

Men den ejendommeligste Klage over Spejderne er kommet fra en Automobilklub! Den siger, at I ikke forstaa at færdes paa Vejene. Nu skulde man jo tro, at enhver rask Spejder vidste ikke alene, at der staa Færdselsbetjente ved Gadekrydsene med „Stop-skilte“, men ogsaa hvorfor de staa der. Eller vandrer I sovende gennem Byen?

En Spejder er praktisk. Det bør han da i hvert Fald være, og til de praktiske Ting i denne Verden hører ogsaa det at kunne færdes paa Gader og Veje. Jeg ved ikke, om I har læst i Aviserne, at man søgte efter en Betegnelse paa de Folk, der drysser rundt og er til Ulempe for Færdselen, fordi de ikke har Begreb om at færdes ude. Der var forskellige Forslag fremme, som „Søvngængermand“, „Færdselsfjols“ og lignende. Det skulde jo nødtigt blive saadan, at man kunde bruge Ordet „Spejder“ som Betegnelse for den Slags Folk.

Men den Automobilklub er en Klub af praktiske Folk; den sendte sammen med Klagen en hel Mængde trykte Kort med Angivelse af Færdselsreglerne. En Del af jer har faaet dem, men det er bedst, at I alle bliver bekendt med dem, og derfor har I Færdselsreglerne omstaaende.

Tobak.

Man siger, at der er saa mange Spejdere, der ryger, naar de er i Spejderdragt. Naar Folk fortæller mig det, siger jeg, at de Spejdere kender jeg godt; de er rundryggede, og Hovedet hænger paa dem ligesom Cigaretten i Munden. Men har de Folk set en Spejder med rank Ryg og løftet Hoved ryge? Det tror jeg ikke.

Ove.

Af Magnus E. Pedersen.

Ill. af Axel Mathiesen.

Tusmørket var faldet paa. De fire havde tændt Baal og laa og sludrede, mens Flammerne knitrede festligt i det tørre Løv. I seks Dage havde de levet deres Sprøverliv paa Sprøverborgen med det stolte Navn „Kronborg“. Den laa et Par Hundrede Meter ude i Spen, et stort Badehus, som Drengene havde faaet Lov til at gøre ved, hvad de vilde, og det var ikke lidt. Den var blevet forsynet med Glughuller i mange forskellige Retninger, saa man kunde holde Øje med alt, hvad der rørte sig paa Spen. Døren var til at aflaase, og ovenover den var anbragt et Stykke Træ med Navnet Kronborg paamalet — Eriks Mesterværk. Martin skældte ud, hver Gang han saa Navnepladen, ikke fordi han undervurderede Eriks Kunst, men af Arrighed over det fjollede Navn. Der skulde staa „Jomsborg“ og ikke andet — for er man Sprøver eller er man ikke Sprøver? Men baade Carl og Svend gav Erik Medhold i, at det Navn behøvede man ikke at skamme sig over, og Flertallet maatte selv Martin bøje sig for.

De talte om Dagens Bedrifter; de var faa og magre. Svend og Erik havde hindret et Kærestepar i at kysse hinanden — i Skovens dybe og poetiske Stillehed — ved at bombardere dem med Jord-

knolde. Carl pralede af at have reddet en Dreng fra at drukne.

„Det er mærkeligt, at vi andre ikke lagde Mærke til det,“ bemærkede Erik i en tvivlende Tone.

„Ja, det er min Sandten jeres Fejl,“ svarede Carl overlegent. „Jeg skulde maaske have raabt: „Kom skal I se, nu redder jeg en Dreng!““

„Hvad var det for en Dreng?“ spurgte Martin nærgaaende.

„Aa, hvis I meget gerne vil vide det — det var mig selv.“

„Saah, hvorledes bar du dig ad med at redde dig selv?“

„Ganske simpelt — jeg laa midt ude i Spen, svømmede derpaa ind til Kronborg og reddede derpaa mit dyrebare Liv; var jeg nemlig ikke svømmet, vilde jeg være druknet.“

„Det var mærkeligt,“ sagde Svend. „Jeg har for Resten hørt den for et Aar siden.“

„Der er en Ting, der undrer mig,“ bekendtgjorde Erik. „Jeg har aldrig set Carl svømme mere en 100 Meter, men han sagde, han laa midt ude i Spen —“

„I tager det ogsaa altid saa bogstaveligt,“ klagede Carl.

„Lad os ikke græde over saa lidt,“ trøstede Martin. „Se, hvad Far her har udrettet og raab Hurra!“

Med disse Ord rakte han en skinnende gul Metaltingest i Vejret.

„Det er en kinesisk Dolk!“ Han trak den ud af Skeden, og Baalets Flammer fik det blanke Staal til at lyse fantastisk.

„Død og Pine! Den skal vi have indlemmet i Samlingen!“ raabte Erik begejstret. „Hvor har du dog stjaalet den?“

„Jeg har fundet den. Den laa i Græsset ved Kæmpehøjen, halvt begravet af Jord — jeg bukkede mig bare ned og tog den op. Du store Kineser, hvor den kan skære!“ Martin følte velbehageligt paa Æggen. „Den kan vi faa megen Glæde af!“

„Ja, men har du tænkt paa at beholde den selv?“ spurgte Carl.

„Hold Mund med dine dumme Spørgsmaal! Du tror maaske, jeg vil forære dig den?“

„Nej, det ved jeg godt, du ikke vil. Men jeg gaar ud fra, at der er en, som har tabt den, og — —“

„Sig mig en Gang, Carl — ser jeg meget dum ud, siden du tror, jeg vilde rende omkring og spørge, om der er nogen, som savner en Dolk. Du maa jo — — hvad vil du?“

Det sidste Udbrud var henvendt til en Dreng, der pludselig stod imellem dem, som skudt op af Jorden. Han var høj

og rank og gjorde et ganske tiltalende Indtryk; men der var noget i hans Væsen, der syntes at gøre Nar af alt og alle. Han lod til at være 14—15 Aar, jævndreng med de fire.

„Der er nok nogen, der leger med Ild!“ bemærkede han.

„Det er der nok!“ svarede Erik gemtylt.

Men Martin var gal over, at den fremmede ikke havde taget Notits af hans venlige Bemærkning — den Fyr skulde forstaa, at man ikke ønskede at indlade sig med ham.

„Og om saa var,“ raabte han stor-snudet, „hvad rager det saa et andet Fjols?“

„Nej, naturligvis!“ svarede den fremmede i sin elskværdige Gøre-Nar-Tone. „Det gør ikke det mindste, at I brænder Skoven ned. Jeg vil bare raade jer til at vente til en Dag, Hvid ikke er hjemme.“

„Det er maaske din Skov?“ spurgte Martin arrigt.

„Det er maaske din Dolk?“ vrængede den fremmede i samme Tone, for Martin havde uforsigtigt blottet Dolken for hans Blik.

„Det er maaske din?“

„Næh!“ svarede Drengen en lille Smule overrumplet og rakte Haanden ud efter den.

„Saa hold dine beskidte Nalliker hos dig selv!“ advarede Martin.

„Jeg gi'r dig fem Kroner for den!“

„Du faar ikke saadan en Dolk i hele Verden til den Pris. Ti!“

„Jeg ejer ikke ti Kroner,“ svarede den fremmede Dreng beklagende. „Gi' mig den for seks — og jeg kalder dig for en fin Fyr.“

„Den er ikke til Salgs for Hundrede Kroner,“ oplyste Martin stædigt. „Men se du nu hellere at komme hjem og i Seng — din Mor leder vist efter dig.“

„Ja, jeg tror, jeg maa skynde mig. Dolken er altsaa ikke til Salgs?“

„Nej.“

„Sig mig — hvor bor I?“

„Hvorfor — du mener maaske du kan faa fat i Dolken?“

„Jeg vil i det mindste prøve paa det!“

„Saa skal du staa tidligt op, min Dreng. Vi bor i Kronborg —“ han pegede bag ud over Søen —; „men naar vi ikke opholder os der, er der laaset og lukket!“

„Det gør ingenting — jeg kan tage

en Sav med og save mig igennem Vægen.“

„Hvad Fornøjelse vilde du have af det — Dolken vilde være hos mig og ikke paa Kronborg.“

Den fremmede Fyr stod lidt og stirrede paa den kinesiske Dolk, som Martin holdt frem til fælles Beskuelse. Saa drejede han om paa Hælene og forlod de fire med Ordene:

„God Nat, Børn! Pas nu godt paa Dolken!“

II.

„Høh!“ lo Svend, efter at der i et helt Minut havde hersket Stillehed omkring Baalet. „Han bilder sig spilleme ind, at han kan narre Dolken fra os. Hvad er det for en Rad? Han saa ud, som om han trængte til lidt Opdragelse.“

„Hvad har han at være vigtig af?“ spurgte Erik. „Er han noget stort?“

„Nej, men han venter at blive det, tænker jeg.“ Det var Carl, der gav sit Besyv.

„Kennst du ihn?“ spurgte Erik.

„Yes, Sir — very good! I speak only English! He-is a Nevø to the farmer.“

„What farmer?“

„Skovly!“

„Død og Pine!“ udbrød Svend (han talte Dansk og blev ved at tale Dansk). „Arving til hele Herligheden! Og saa ejer han ikke snottede ti Kroner!“

„Han har vel tænkt, det var billigere at negle Dolken,“ mente Erik. „Hvor kender du ham fra, Carl?“

„Aa“, svarede Carl ligegyldigt (han var fuldtud klar over, at hans Nyhed var højaktuel). „Jeg traf ham i Forgaars, han laa og fiskede. Jeg spurgte ham, om han kunde laane mig en Tændstik, og det gjorde han. Saa sagde jeg: „Nu mangler jeg bare en Cigaret!“ Saa gav han mig en. Han tændte den selv for mig!“

Ved den sidste Sætning huskede Carl ikke paa, at han skulde tale ligegyldigt.

„Det var jo meget pænt gjort af Fyren!“ sagde Erik, som om han ikke følte sig imponeret. „Hvorfor ved du for Resten, at Lund paa Skovly er hans Onkel?“

„Det fortalte Steen mig selv — saadan heder han. Vi snakkede lidt sammen — jeg smed en Sten ud i Vandet og sagde: „Saa langt kan jeg svømme.“ Det syntes han var godt.“

„Du har selvfølgelig kastet Stenen for langt ud,“ sagde Svend. „Jeg kan nu

ikke se noget i din Svømning. Kunde han da ikke svømme?“

„Jeg tror det ikke — han sagde, han brød sig ikke om at gaa i Vandet. Det er vist kommet af, forstod jeg, at han engang var ude med en der druknede — saadan noget faar man Vandskræk af.“

„Det var egentlig mærkeligt, han ikke hilste paa dig før, Carl?“

„Aa, det synes jeg ikke ... efter den Modtagelse, Martin gav ham.“

„Han var saamænd ikke for køn! Hvad, Martin?“

„Jeg ærgrer mig over, at vi ikke tævede ham,“ lød Svaret.

„Fy for ... jeg sagde ikke no'et!“ faldt Erik ind. „Fire mod en! Fin Politik, du!“

„Aa, hvad! Er man Spørøver eller er man ikke Spørøver? Vi skulde have bundet ham og ført ham til Kronborg og sat ham paa Vand og Brød, skrevet Brev til Lund og forlangt 10,000 for hans Løsgivelse.“

„En pæn lille Skilling!“ indrømmede Erik.

„Vi kan maaske gøre det endnu,“ sagde Svend. „Hvis jeg ellers forstod ham ret, vil vi snart høre fra ham igen.“

„Martin, Martin — pas paa Dolken!“ trallede Erik i en drillende Tone.

„Pas dig selv,“ truede Martin. „Han skal ikke faa Dolken!“

III.

Da de fire den næste Dag drog ud paa deres Spørvertogt, laasede de Døren ekstra omhyggeligt. Hen paa Formiddagen vendte de tilbage temmelig trætte og sultne og i alt andet end godt Humør. De hjalp hverandre med at give Vejret Skylden for den mislykkede Udflygt. De var enige om, at der ikke var noget ved det — ved det hele. Gaa i Vandet, naar ikke Solen skinnede, brød ingen af dem sig om. Blive skældt ud af en Gaardmand, fordi de løb hen over en Kornmark med det Formaal at skyde Genvej, var heller ikke oplivende. En oppe fra Skovly havde sagt, at han skulde være Mand for, at de blev smidt ud af deres Badehytte — „de bestilte ikke andet end at lave Ulykker“. Bageren stod og grinede af Martin, da han var nede at købe et Rugbrød, og spurgte, om det var sjovt at lege „Far og Mor og Børn?“

Da de nærmede sig Kronborg, gik det op for dem, at Manden fra Skovly havde holdt sig til den nøgne Sandhed, da han

kaldte den for en Badehytte. Det var en Badehytte, ikke andet, og lignede lige saa lidt en Sprøverborg, som en Ost ligner en Spegesild.

Eriks Kunstværk over Døren skar atter Martin i Øjet, og han raabte i dybt og inderligt Raseri:

„Vi skal ha' den Pind ned, Erik — jeg bliver syg af at se den!“

Saa fik Svend Øje paa et Menneske, der laa og rodede i en Kajak, og i en Toneart, der ikke engang morede ham selv, brølede han:

„Ohøj — Skib forude!“

Straks blev de tre andre opmærksomme paa Fartøjet, og deres Galgenhumor gav sig mange løjerlige Udslag.

Carl blev kommanderet op i Masten paa Udkig (Sprøverskibet var en Røjle). Han meddelte: „Skibet nærmer sig,“ noget de andre saa med egne Øjne.

„Lad ham komme!“ sagde Martin kampberedt. „Gud ved, hvad det er for en Idiot.“

Svaret kom et halvt Minut efter fra Udkigsmanden:

„Det er Pinedød Steen! Han er splitternøgen!“

Men da Kajakken kom nærmere, sagde Martin:

„Nej, han har Badebukser paa — na Gudskelov!“

„Det er for at spare paa Søndagstøjet — det kunde ogsaa let blive vaadt. Bare han ikke kenter!“ Og saa var der ingenting, Erik ønskede hellere.

„Han ka'tte svømme!“ skreg Svend i Henhold til Carls Oplysninger.

„Saa meget desto bedre,“ sagde Martin. „Vi vil fiske ham op, hvis han droner — høj! og faa Redningsmedaille — høj! Han ser ikke ud til at være videre stiv i Kajakroning. Lad os lave Grin med ham, saa han vælter.“

„Dav, du stadse Fyr!“ raabte Erik. „Kan du kende os igen?“

Steen gav ham hans „Dav“ tilbage og hilste med en Haandbevægelse, hvad der nær havde kostet ham Ballancen.

„Dav, Steen — du har vel ikke set noget til den kinesiske Dolk?“ raabte Martin.

„Naah, den — jeg vilde kalde den indisk!“

„Skal vi ro om Kap, Steen?“ skreg Erik.

„Aa, jeg gider ikke.“

„Det var ke“

Her blev Erik afbrudt af Martin, der anbragte sin ene Haand for Munden af

ham; Martin vilde nok selv sige, hvad der skulde siges.

„Vil du se den kinesiske Dolk?“ raabte han.

„Lad gaa!“

„Ja, men er du sikker paa, at jeg har den her? Tror du ikke, den er inde i vort Hus?“

„Det kan jeg ikke tænke mig!“

„Hjælp dog, hjælp dog!“

„Du fik ikke savet Hul i Væggen?“

„Nej, jeg opgav det!“

„Du glemte nok Saven — det var Sagen!“

„Næ—h!“

„Maa jeg se Saven?“

„Maa jeg se Dolken?“

„Ja, hvis jeg maa se Saven!“

„Lad gaa — vis mig saa Dolken!“

„Se saa, Steen — er den ikke pæn?“ Han rakte Dolken i Vejret.

„Jo, for Spøren! — Du vil vel se Saven saa?“

„Ja, det var Aftalen.“

„Saa gaa hjem i Materialskuret hos min Onkel paa Skovly!“

„Tak, hvor blev du skaaret ned, Martin!“ hylede Erik.

„Nej, det er ikke ærligt Spil, Steen!“ protesterede Martin. „Du sagde, du ikke havde glemt den.“

„Det har jeg heller ikke — jeg kan godt huske, hvordan den ser ud!“

„Men du forstod godt, hvad jeg mente. Jeg gik ud fra, at du var en gentleman.“

„Det er jeg ogsaa! Vil du se Saven?“

Og Steen rakte en Sav i Vejret — den var reel nok; men dette Stykke Værktøj kunde han med Lethed skaffe sig Adgang til Kronborg.

Men i næste Nu skete det, som de fire med Længsel havde imødeset. De glemte ligefrem at raabe Hurra, saa overrumplede blev de. Det var et højst forfjamsket Sprøverfirkløver, der sad i Baaden og gloede paa Steen, da han laa nede i Vandet, klamrende sig til den spinkle Kajak og raabende af fuld Hals:

„Hjælp dog hjælp dog!“

Pludselig vaagnede Drengene til Daad, og fire yderst hjælpsomme Hænder blev rakt ud efter den uheldige Kajakmand. Et Øjeblik efter laa Steen oppe i Sprøvernes Fartøj, og med Kajakken i Køl-vandet gik Farten ned Kronborg.

Sprøverne lagde slet ikke Skjul paa deres Henrykkelse. De raabte og lo i Munden paa hverandre og var ladede med Vittigheder. Steen laa selv i Bunden af Baaden og dasede, som om han intet bedre Sted kendte i Verden.

„Det var kedeligt, at Saven gik sig en Tur,“ bemærkede Martin — det skulde lyde deltagende. „Nu faar du ingen Glæde af den.“

„Nej, vel sagtens ikke.“

„Med mindre du vil dykke ned efter den men det er sandt — du kan ikke svømme!“

„Jeg badede engang sammen med en, der druknede,“ forklarede Steen; hans Stemme fortalte, at det var et Emne, han ikke brød sig om at drøfte.

Drengene respekterede hans tavse Hensigt, skønt det kneb for Svend, der brændte inde med en Vittighed om, at „Steen svømmede som en Sten.“

Efter et Øjebliks Tavshed spurgte Steen, hvad de vilde med ham.

(fortsættes i næste Nummer.)

EN SANG OM GULDET

Fremsagt ved Baalet i Dyrehaven den 21. August 1925.

Hør mig, alle I som lytter i den kølige Nat under de evigtvindrende, Stjerner. Jeg synger min Sang om Guld, om Guld fra de gamle Dage, om Baalets gyldne Luer, om Somrens Guld, om Høstens — og om det dyre, dyre Guld i vore unge Hjerter.

Saa gaar det imod Høsten da, vi ser det, thi Skovens Løv har mistet Vaarens bløde Frished og pranger høstlig stift med irretmatte Broncetoner — og mere Kornmodsglansen gnistrer over Horizonten og, svinger fjerne Flammesværd mod Nattensulmet, nej — Leens Sølvsblad mejed Kornets Guldstraa ned, og fjernet i Vest, bag, blygraa Skyers Volde, dér samler Solnedgangen røde Brande sammen til Ligfærdsbaal for Sommerliv og Jubel, en Digel, hvori Guld og Sølv og Bronze og Sommerduggens funklende Juveler skal smeltes om til Vinterhimlens blygraa Masse, — ja, selv i Nætterne, i Somrens sidste, de mørke, stjernesvangre, drømmerige Nætter, dér falder Stjerneskudd paa Stjerneskudd som gyldne Mønter i den store Digel.

Saa gaar det Somrens Guld, saa gik det fjerne Tiders, de stolte, rige, gyldne Oldtidsdage, hvor blev de af, — en sær, en rusten Tone, som faldt i irretgrønne gamle Lurer kun klirrer frem mod os, — det sidste Ekko af Ligfærdsbaalet fra de gamle Dage. En Klædedragt, et Guldorn og en mørnet Kiste er alt af gyldne Tider ladet tilbage.

Men skal de svinde da, de gyldne Dage, segne, forgaar — og lade Mindet rustent klage, skal alt hvad Foraarstiden jublende forkjendte ende saa brat, saa sært som det begyndte?

Nej, nej, min Strube — syng, du Sejerssangen, lad alle høre den, dens gyldne Toner, som skingrende slaar op mod Skovens Kroner, saa Blade bæver under Sejersklangen, nej, nej, det skal ej dø — ved Baalets Flammer, det Baal, som ej er Ligfærdsbaal, men hærder Ungdommens Sværd, som fordum Gudens Hammer, det Baal, som giver Ild til tusind Kerter, det skal ej dø!

Det skal ej dø — ved alt hvad der er ungt og skønt, ved Vaarens første Renhed, ved dens fine Duft,

ved Blomstens kyske Kalk, ved Bækkens Rislen, ved Jublen dengang, Hjerter slog, mod Hjerter og Kærlighedens Sang klang dejligt frem, ved Kornets gyldne Modenhed, ved Nattens Kølighed, ved Solens Glød, ved Lærkens Sølvsstreng over Markens Bue, ved Stjernens Sølvglans over Baalets Lue, ved Havets Brusen og ved Regnens Sang, ved Mænd og Kvinder og ved unge Børn med Øjne skinnende af Drømmen om et Barn, et Fremtids Barn, som er dem selv og dog en ung og anden. Det skal ej dø, det dyre Guld er evig, dyrt og gyldent!

Saa syng, en Sang, om dette Guld, I mange, I Dreng, Piger — Mænd og Kvinder, som Baalets Glød gav gyldent Haar og Kinder, og lad mig, stemme disse tusind gyldne Klange!

Stem op, stem op — de gyldne Melodier, lad Høstens Stormvind bruse over Strenge, vi ved dog, at de aldrig, aldrig tier, saa længe Land har Mænd og Mænd har Dreng, syng med, syng med — paa Sejrens Melodier, det store Strenge-spil paa Verdens Tinder, den store Strengeleg, hvor Verdens Riger spiller den Sang, hvis Toner aldrig svinder.

Stem op, stem op — det dyre Gulds Fanfare, hver Stjerne har en Streng, som I skal stemme, hver Tone Bud, som I maa aldrig

glemme,
syng det som Børn med Stemmer,
lyse, klare —
stem op, stem op — de gyldne Toner
stiger
Baalgnister lig mod fjerno Himmel-
riger,
som de vi flammende i Længsel higer
og, sejler trygt paa Evighedens
Hav.

19. August 25.

Frederik Schyberg.

Jens Hvass.

Da Jens og Ove styrtede ned med Flyvemaskinen.

Ove Holm og Jens Hvass har været ude paa Refse. Naturligvis har de to gamle Spejdere oplevet en hel Del spændende Ting paa deres Tur — og det vil sikkert mere jer at høre lidt om deres Oplevelser. Vi giver nedenfor Ordet til Jens Hvass, der fortæller om et Flyveruheld, om Besøg paa den mærkelige Borg „Ludwigsstein“ o. m. a.

Ove Holm.

Naa, vi vilde altsaa prøve noget nyt, vi vilde flyve til Hamburg. Det var egentlig det eneste helt fastsatte i vor Rejseplan, og da ingen af os havde været paa den Galaj før, imødesaa vi med Spænding det Øjeblik, da vi i Kastrup skulde stige ind i Maven paa et af dette Aarhundredes Kæmpefugle.

Ved Ankomsten til Flyvepladsen blev vore Pas viserede, vor Bagage i de fortrinlige Bergans Mejsrygsække, og vi selv nøjagtigt vejede, og forsynet med en lille Konvolut med Vat til Ørene, steg vi op i Kabinen. Døren blev lukket og vi satte os mageligt til rette i nogle tiltalende Kurvestole. Et prædøvende Spektakel tilkendegav, at Motoren var startet, og faa Sekunder efter rullede vi i fuld Fart henover Græstørvæne. Det forekom os noget længe inden vi slap Jorden, men ved at kigge ud konstaterede vi, at Maskinen umærkeligt havde hævet sig — vi fløj! —

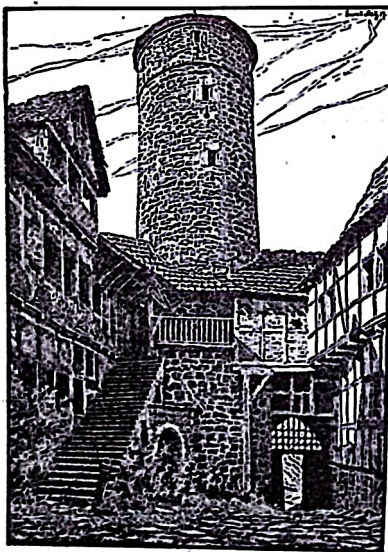
Vi sad i Kabinen med samme trykke Fornemmelse, som sad vi i en Dagligstue, og Bevægelsen frem foregik uden Stød eller Rysten og taaler ikke Sammenligning med den Uro, der er i et Tog eller en Bil. En Gang imellem kildrede det ganske lidt i Maven med en Slags Rutschebanefornemmelse, men ved at kigge ud opdagede vi saa ogsaa, at Maskinen laa i en skraa Stilling og i et Nu steg nogle 100 Meter. Til de frygtede Lufthuller mærkede vi saa godt som intet. I en Lomme under et af Vinduerne var der anbragt nogle Papirposer paatrykt med „For Luftsøge“, men ingen af os 5 Passagerer havde mindste Trang til at benytte dem.

Turen gik langs Køgebugt til Køge

og her fra fulgte vi Rønnedevejen til Vordingborg. Vi genkendte tydeligt Valø og Bregentved Slotte og saa i det fjærne Vemmetoftes skønne Skove. Over Masnedssund, Maribo og Rødby gled vi i 1 Kilometers Højde over Vandet mod Femern. Vejret var pragtfuldt og Udsigten fortrinlig. Vi forlod vor Sæder og kiggede ud ad Vinduerne — tog Billeder af en dansk Militærflyver, der dukkede op ved Siden af os, og var alle i en herlig Stemning. Pludselig da vi er naaet lige over Femern drejer Maskinen brat. Motoren standser, og ved at

kigge ud ser vi, at det gaar med rivende Fart nedad. Der opstaar en kort Ordveksel ... „Was ist los?“ Han vil lande ... Kun under ganske fåa Volter naar Maskinen ned. Bang!!! nu rørte Hjulene Jorden under en rasende Fart fremefter. Det giver et Sæt i os alle. Ove faar lige sagt: „Det holder den ikke til,“ da den atter tager Jorden med et Brag og bliver liggende. Vi tumler mellem hverandre i Kabinen. Vor første Tanke er at komme ud, inden der gaar Ild i Maskinen; men Døren er spærret, idet Hjulene ved Stødet mod Jorden er klemt op og lukker for. Altsaa i en Fart Fald derne mod Dørfyldningen og ud med den. En for en klemmer vi os ud og løber uvilkaarligt nogle Skridt bort. Vi konstaterer nu med Glæde, at vi alle er sluppet fra det paa en hæderlig Maade, at der ingen Panik var, og at vi dog havde faaet et Minde med hver — en fik en Skramme i Panden — Ove et blaat Øje og jeg en skaaret Finger.

Det tyske Flyvepoliti kommer til — tager Rapport — forbinder min Finger — og holder Øens tililende Befolkning paa Afstand. Tilsyneladende er der sket en Misforstaaelse mellem vor Pilot og det tyske Flyvepoliti. Disse sidste paa staar, at Maskinen gjorde et mærkeligt Sving og gik stejlt nedad; hvorefter de affyrede et Røgskud for at markere, hvor der skulde landes. Piloten derimod paastod, at han kom i smuk Fart og vilde lige til Hamborg, men at Politiets Skud, der efter hans Opfattelse tydedes som, at han skulde lande, fik ham til at dreje og gaa ned. Hvorom alting er, Maskinen var delvis smadret — Propellen splintret — Køleren forskudt,

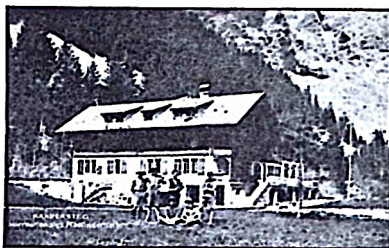
Vandrefuglenes Borg
(Slottet „Ludwigsstein“)

Hjul og Aksler deforme og den ene Vinge læderet. Altsaa vi kom ikke videre paa denne Maade. I en lille Kro i Nærheden fik vi noget at spise og telegraferede hjem, at vor Nøjdlanding var forløbet godt — man vidste jo ikke, hvad Bladene kunde skrive, hvis de fik Tilfældet snuset op! Kromanden havde idvrigt lige faaet Telefon om, at vi var styrtet ned og at alle var omkomne og var i Færd med at skaffe Ligvogn.

Efter en kort Raadslagning enedes vi om at faa fat i en Bil og lade denne køre os til Lübeck. Altsaa 5 Mand og Bagage op i en elendig tysk 4-Personers Vogn kørt af et ungt Menneske, der intet som helst Begreb havde om den Sport at køre en Bil. Efter 3—4 Timers Kørsel med Punktering af 2 Hjul lod vi Smadrekassen staa og telefonerede efter en ny fra Lübeck. Det blev sen Aften, inden vi naaede Lübeck, og vi havde endda haabet at kunne spise Frokost i Hamburg efter 2 Timers Flyvning fra København!

Den næste Dag tog vi Toget over Hamburg til Göttingen og naaede ned i Thüringen til den gamle Borg *Ludwigsstein*, som ejes af de tyske Vandrefugle.

Ludwigsstein ligger som de fleste sydtyske Borge isoleret oppe paa Toppen af et Bjerg — en pragtfuld Udsigt, — og en herlig gammel Bygning med Taarn og Borggaard. Vi lusker ind i et Taarnkammer, hvorfra der lyder Sang og Spil. Kaminen er tændt, og i Ildens Skær ser vi en lille Sned brunede Vandrefugle — Dreng og Piger, der enten trakterer et Strenginstrument eller en Fløjte eller kun nøjes med at synge. Lidt tilbage sidder nogle lidt ældre Fyre og stirrer ind i Flammerne. Idealismen straalder ud af deres drømmende Øjne. — Vandrefuglene lægger deres Ture forbi deres faste Borg *Ludwigsstein*. De kan ligge der om Nat-

Den internationale Hytte i Kandersteg

ten paa Straamadrasser i de store Sale, men maa til Gengæld om Dagen hjælpe med til at bygge Borgen op. I tre Aar er der paa den Maade arbejdet paa Ludwigsstein, der, da Vandrefuglene med Statens Hjælp købte den, var en delvis Ruin. Mange Hænder har slæbt Mursten til Bygningen, men endnu vil det tage Aar, inden Borgen staaer helt færdig. Ludwigsstein er Midtpunktet for Vandrefuglebevægelsen, og alle er stolte og glade over at kunne tage et Tag med paa deres Borg.

Efter at have tilbragt den halve Nat med at diskutere Ungdomsproblemet (ogsaa „Rovers“!) med Borgfogeden og være naaet til Bunds i Vandrefuglebevægelsens ideelle Maal, smed vi os nogle Timer paa vore Madrasser. Kl. 4 forlod vi den mystiske Borg, der ledes af unge og samler unge, hvor Tobak og Spiritus og politisk Pølsesnak er bandlyst, hvor der diskuteres om Liv og Død, hvor Sang og Spil lyder og hvor Arbejdet Dagen igennem gaar sin Gang med at genopbygge et Samlingspunkt for Ungdomsbevægelsen i Tyskland.

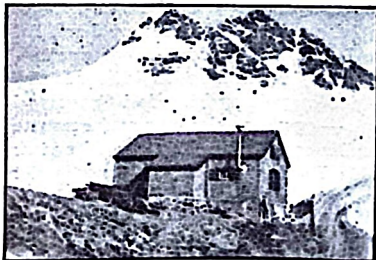
Turen gik nu ned gennem Sydtyskland og ind i det skønne, bjergrige Schweiz. Ved den lille By *Kandersteg* i Berneroblerland steg vi af Toget og fandt ud til den internationale „Spejderhytte“. Hytte var der nu ikke meget af, for hele Historien mindede udvendigt om et flot, mondænt Bjergpensionat, og saa laa det alt for klods op af Civilisationen! — Vi dumpede ned ved et Aftenbord og kom hurtigt i Snak med Brotherscouts fra England, Tyskland og Schweiz. Kandersteg har været godt besøgt af Spejdere fra alle Lande, og det ikke mindst sidste Sommer, da mangen Jamboreespejder lagde Hjemturen om denne Vej. Man ventede den næste Dag 30—40 ungarske Spejdere, og til de kommende Dage var der an-

meldt et broget Besøg af Spejdere fra mange Nationer. Tønen var god, og vi var snart dybt inde i Spejderspørgsmaalet, og vi for vort Vedkommende maatte naturligvis berette om den „vidunderlige Jamboree“.

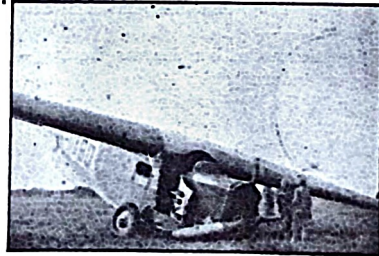
Hytten mangler lidt Spejdersvung over den indre Udsmykning, men den er endnu ny, og det kniber lidt med Pengene, men ellers er alle Betingelserne der.

Vi sov en sund Søvn paa rene Madrasser indhyllede i nogle ualmindelig store og varme Tæpper.

Næste Morgen gik Dannebrog, de sidst ankomne Flag, til Tops paa Hyttens Flagstang. Vi tog Afsked med vore Spejdervenner og begav os paa Bjergbestigning over Alperne ledsaget af en „indfødt“ Bjergfører. Efter 6 Timers Vandring — stadig opad — naaede vi Gletscheren og gik endnu i 2 Timer paa den evige Sne, inden vi var oppe paa *Muthorn*, hvor vi overnattede i en Bjerghytte. Vi masede ud den næste Morgen Kl. 4 og startede som sidste Hold paa Turen over „*Petersgrath*“. Morgenens var pragtfuld, — klar og frisk Luft og Solopgang mellem røde Skyer og hvide Bjergtinder. Pigstøvlerne borede sig i Isen, og med lette Spring hoppede vi over de sommetider en Meter brede Kløfter i Isen. Det gjaldt om at sætte Fødderne rigtigt, for Sprækkerne gik flere Hundrede Meter ned i Isen! Naa, vi var jo bundet sammen med Reb, og skulde en falde i, kunde de andre jo nok hive ham op igen. Efter en Times Forløb havde vi halet de andre Hold, og vor Fører glædede os med at sige, „dass wir sehr gut laufen konnten“, hvorfor han foreslog at gaa direkte over selve Gletschertoppen i Stedet for, som de andre, udenom! Vi var nu oppe i 3300 Meters Højde og blev her overfaldet af en Snestorm, der bed i Ørene og ganske lukkede for Udsigten. Snart

Muthornhytten.

Den havarerede Maskine.

skinnede Solen dog atter, og vi befandt os nu paa selve Gletscherkammen. For os laa Nedstigningen over en glat og stejl Isvæg, der ledte Tanken hen paa et tilfrosset Vandfald. Det var nervepirrende og spændende. Trin for Trin huggede vor Fører ind i Isen, og i Zikzak gik det ganske langsomt nedad. Vi havde Brug for alle vore Evner som

Balancekunstnere. Gled en ned her, hev han uvægerligt de andre med, for der var intet til at holde igen med eller gribe fat i. Engang imellem kiggede Føreren nervøst tilbage, saa om Rebet var stramt imellem os og om vi satte Fødderne rigtigt.

Næppe var vi kommet neden for Gletscheren, før vi med en mægtig

Tryghedsfornemmelse hoppede ned ad Klipperne i fuld Fart og naaede hurtigt Civilisationen i Form af en lille, male-risk Schweizer-Landsby. Vi var snart ved Jernbanen, og gennem Europas største Tunnel, „Simplon“, jcg vi med fuld Fart ned i Italien til nye Oplevelser og Glæder.

Jens Hvass.

MINDER FRA SCORESBYSUNDEKSPEDITIONEN

Raske, danske Spejdere! Tillader mig at præsentere — her 78. Møller — Holte Trop — forøvrigt lidt af en gammel Spulk — ikke at forstaa — een med langt Skæg og med Skraa-tobaksovsen løbende ned ad Hagen — nej, jeg er ganz allgemein ung Mand — og er for den Sags Skyld 8-aarig gammel Spejder. —

Efterhaanden har jeg nu Snese af Gange staaet Havnen ud — ud paa trip til fagre Riger og Lande. Jeg har paa mine Rejser haft rig Lejlighed til at se hvordan Spejderbevægelsen gribes an i de forskellige Lande. Jeg har som „Gæst“ været med paa mangen en Spejderøvelse — i Rio de Janeiro — i Buenos Aires — i Spanien og andre Steder — — og en Ting har jeg især søgt at finde ud af — naar jeg var blandt disse fremmede raske Drenge — nemlig: *Hvorledes lyder Spejderloven hos jer?* —

Og overalt syntes det vigtigste i Loven altid at slaa sammen om — *Fædrelandet* — altsaa om vor § *Vær tro mod Konge — Fædreland — Forældre og Forsatte*. Og vi danske Drenge kan lære meget af vore udenlandske Venner paa denne Paragrafs Omraade. Er vi f. Eks. ikke mærkværdig slappe herhjemme, naar det gælder om at stryge Topsejlet for Flaget — eller paa anden Maade vise det gamle Flag den Respekt som det bør have. —

Disse sidste Ord bør den danske Spejder ogsaa indprente sig. —

I „min Spejderlov“ har jeg en lille privat Spejderlov som lyder:

„For Flag og Fædreland.“

Naa — men det var om en af mine Rejser jeg skulde fortælle — og jeg har valgt: 70° n. Brd. — som omhandler: Scoresbysundexpeditionen — en Expedi-

70° n. Brd.

Af Jens Møller

tion med Motto: *For Flag og Fædreland*.

Og vi lægger ud med det samme. — Det gode Skib „Grønland“ laa den 10. Juli 1924 klar til at sejle. Travlheden havde kulmineret, alt var ombord — intet laa og hobede sig op paa Kajen — Tiden nærmede sig da Trosserne skulde gaa. — Tusinder af Mennesker var forsamlede for at byde os: Lykke paa Rejsen, og endelig efter at vi for mindst Hundrede Gang havde varskoet „Besøgende fra Børde“ — kunde vi lægge ud.

Nord over stævned vi — op mod Æventyr og Oplevelser — op mod et Land vi ikke kendte — op for at tage Land i effektiv Besiddelse for Danmark.

Efterhaanden som vi nærmede os Grønland — begyndte vore Tanker at kredse om: Naar er vi ved Isranden — naar ser vi den vældige Isflom, som løber ned langs hele den grønlandske Østkyst. — I følge Isberetninger og Isstatistikker skulde vi for længst ha' tårnet det første Isskosse — — højere og højere kom vi mod Nord — men først helt oppe paa 70° n. Brd. — først da vi i det fjerne gjenode Scoresbysunds og Liverpoollandets vældige forrevne Kystprofiler — — først da tårnede „Grønland“s Jernbov den første Isskosse. — — —

Det var ved Midnatstid at vi lagde ind i Isen — alle Mand var vi paa Broen og det Syn vi saa — vil aldrig nogensinde udslettes af vore Hjemner. For os laa Scoresbysunds vilde Kyster — bestraaede af Midnatssolen. Alt var badet i det skæreste Guldlys — ikke en Vind rørte sig — alt var knugende stille — saa stille som det kun kan være i ark-

tiske Egne. Nu og da duvede Isen langsomt afsted for Strømmen — ellers var alt — stille. — — —

En Koloni Tejster paa en Flage stirrede forundrede efter os — — og længere borte saa vi den første af disse Himmelstrøgs Majestæter — en prægtig stor Isbjørn — der staaende paa en Isblok — frembød et forunderligt Skue mod den rød-gyldne Horisont. — Men vigtigst af alt — Isen laa spredt, og uden Vanskeligheder af nævneværdig Art naaede vi ind i Scoresbysund,

Maalet var naa't!

Glat var det gaaet — Medgang havde vi haft — og Medbør havde spændt vore Sejl — — — men nu — kort før — eller rettede — nu lige ved Maalet skulde vi saa træffe paa Modgangen og Skuffelserne. — — I Fjorden laa Isen som en kompakt, uigennemtrængelig Masse. Vi maatte ankre — for at vente paa en Bedring — men det blev en skædnesvanger Ventetid for os. — — —

Den 27. Juli blev en Dag som hamrede sig fast i vor Bevidsthed — som et uhyggeligt Minde. —

Den Dag mødtes vi med Isen i et frygteligt Livtag. — Vi vil huske hvordan Isen kort efter Middag — larmende skruede ind paa os med rivende Fart. —

Vi forsøgte at slippe bort — men det var for sent — Isen havde lukket — og stod ind paa os — trykkede os længere og længere op mod den med Land faste Isrand — til sidst var den naa't — større og større blev Trykket ude fra — det knagede og bragede i Spant og i Dæk — og vi var klar over at der maatte handles og i Huj og Hast begyndte vi at redde Proviant i Land — langede det hulter til bulter ned paa Isen og slæbte det videre ind over de sejlede, brækkende Isflager — ind mod Land — for dog at ha' lidt til Livets Ophold i Be-

gyndelsen. — Hundene langede vi ned paa Isen — og denne pludselige Frihed — thi de havde staaet lankede ombord — resulterede i et forfærdeligt Slagsmaal i hvilket de skambede og sønderbed hinanden paa det skændigste. — Hen mod Eftermiddagen stod en vældig Blok lige ind mod Roret og Skruen — og vi var klar over — at nu kom Dødsstødet — og vi saa vort vældige Egeplankeror blive løftet af — blive knust, som var det en Tændstik — og gaa til Bunds. — Som vi sled for at redde hvad reddes kunde — vi var alle klar over at det kunne gælde Livet. — — — — —

Men Gud ske Lov at det ikke kom saa vidt — hen ad Aften mindskedes Trykket — et stort Isfjæld som havde staaet paa Grund og dæmmet op for Isen — var kommet i Drift og gav derved Afløb for den sammenpressede Skruening. — — — — —

Saa kom Arbejdets Dage — Dagene da vi lossede „Grønland“ og rejste Kolonibestyrerboligen og „Karinas Lyst“ — sidstnævnte — et Provianthus opkaldt efter hele Besætningens udkaarne Skytsengel — Karina Bell. —

Men trods Slid og Slæb fra 6 Morgen til 7 Aften — fik vi dog ogsaa Tid til at se os om og til at gaa paa Jagt. Saaledes erindrer jeg en herlig 5 Dages Tur vi var paa med vor lille tro Motorbaad „Edith“. —

Vi var naa't frem til Bunden af Rosenvinges Bugt — og fik gennem Kikerten Øje paa en vældig Isbjørn som

laa inde paa Klipperne og slikkede Solskin. — Vi blev mildest talt himmelhenrykte — her var nemlig en Chance til at faa forsynet os med fersk Proviant — thi vi var blevet rigtig godt kede af den meget Konserver. — Vi kom Bamsen en 20 m ind paa Livet — men det animerede aldeles ikke vor hvide Ven til at rejse sig — tværtimod — han vendte sig om og gabede os lige ind i Ansigterne — og hans Tanker stod tydelig at læse: nemlig: „Sikken en Flok Maddiker — mon de virkelig er værd at rejse sig for!“ —

Bjørnen fik et Skud i Øret og med et Smerte- og Raseribrøl sprang den op og søgte at naa hen til os — men blev inden ramt af en 11.6 dum-dum Kugle i Brystet og sank stendød om. — — —

Saa snart den var flaaet skar vi saftige dejlige Bjørnebøffer ud af Skinkerne — fik Stegepanden over Primusen — og snart sad vi paa vore Haler og spiste:

Bjørnebøf m/ Løg
Blodbudding m/ Rosiner
og som Dessert Pressesylte m/ Bebbler —

Men jeg behøver vist ikke at forsikre nogen Spejder hvor godt det smagte; det kender I alle sammen — dette at sidde i Guds frie Natur — fri for alle Civilisationens Plagerier — saasom stor Tallerken — stor Kniv og lille Kniv o. s. v. — Og naar saa Dagen var endt, hvor var det saa velgørende at krybe ind i vort lille lune Telt og lægge sig til rette i Gedeskindssoveposerne. — — —

Og saa kom den store Dag — Dagen

da vi højste gamle Dannebrog og dermed fjøede et nyt skønt Stykke Land til Danmark. —

Kaptajn Mikkelsen talte om Scoresbysundsagen, om Medgang og Modgang — takkede os for vort Arbejde — — — saa gled Flaget langsomt op — og vore Hurraer rundede ud over den stille, stille Fjord.

Landet var vort. —

Oh Dreng, der skulde I have været med — der var Stemning og Skønhed til Stede — der vilde selv den mest forsonne Gut ha' følt at der er noget som hedder: Respekt for Flaget. — — —

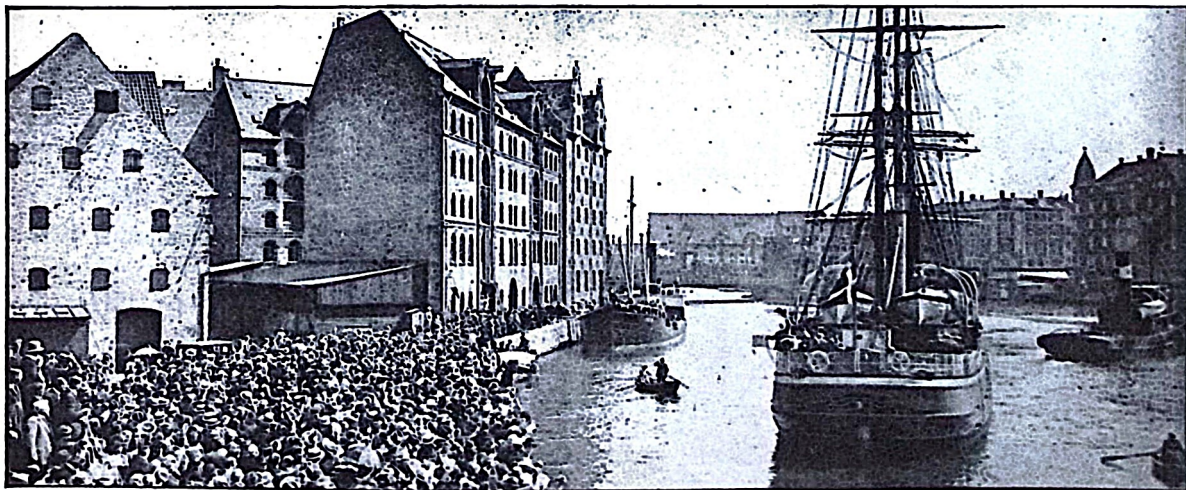
Og Dagene gik — de lange, lyse og dejlige Dage og den klare, glædesbringende Sol — skinnede og skinnede for os hele Døgnet.

Men Natten — altsaa den Tid, hvor Solen staa'r lavest, Guldglanstiden — var dog Døgnet's skønneste Tid. — Saa tier alle Lyde, om Bord ophører Raslen med Kæder og Spil, saa stod man tit, træt af Dagens Slid og Slæb, og stirrede over mod „Guldbjærgene“, stod betaget af det Farvespil, som udfoldedes for ens Øjne — stod betaget af Vandets Stilhed og og over de glidende stolte Isfjælde — grønne — blaa og krystalklare. —

Og den saliggørende store Stilhed hvilede overalt. Skønt og betaget var det. — — —

Og videre gik Dagene — og en Dag var vi færdige — hev Ankeret op og dampede ud af Havnen paa Vej hjem. —

Vi sejlede hen forbi Kolonien — hvor

vore 7 Kammerater skulde overvintre —
og se der laa to færdige Huse — og se
— Dannebrog vajede derinde. Som en
sidste stolt Hilsen til de tilbageblivende

sænkede vi gamle Dannebrog og stod
saa ud i Isens hvide Rige.

Endnu kunde vi se dem — endnu —
end ... nu — — — saa var det Slut,

men deres Bøsseskud genlød endnu i
vore Øren som et „Lykke paa Rejsen“.

Jens Møller.

FOTOS

I Midten:
Før og efter Bukse-
vandet.
Inds. af H. Morning,
4. Slagelse.

Til venstre:
Et Plaster —
Inds. af Poul Johansen,
1. Køge.
Vandrelejre.
Inds. Skipper Clements
Trop, Aalborg.

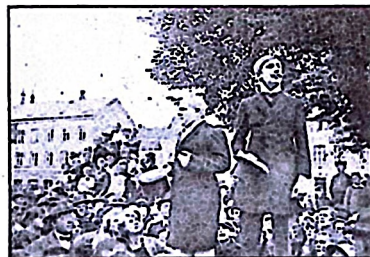
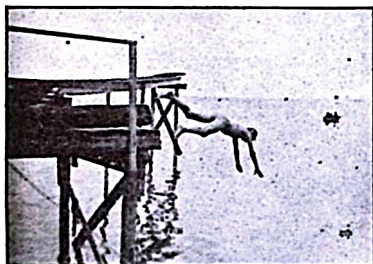

FOTOS

Til højre:

Der filmes.
To kendte og afholdte
Venner optræder.
Inds. af Poul Johansen,
1. Køge.

Mere Film.
En uhyggelig Scene.
Inds. af Tropsfører
Kay Svendsen.

Indsend
gode skarpe Aftryk,
helst
paa blankt Papir.

DA „SPEJDERNES MAGASIN“ BLEV TIL

Spejdernes Magasin gaar jo med dette Numer ind i sin 10. Aargang, og Redaktør Gunnar Jørgensen har i den Anledning bedt mig fortælle lidt om Bladets Start og først Levetid — det vanskelige første Par Aar, som Blade, lige som smaa Børn, har særlig svært ved at overleve.

Naar jeg i den Anledning har kastet et Blik tilbage og ladet Minderne passere Revy, har jeg ikke kunnet undlade at smile et lidt syrlig-erfarent Smil ved sere Revy, har jeg ikke kunnet undlade at smile lidt syrlig-erfarent Smil ved Tanken om den noget naive Selvtillid og letbenede Frejdighed, hvormed vi to unge Studenter — Ingeniør *Ove Holm* og jeg — gik i 'Lag med en Opgave, som vi aldeles ikke havde naturlige Forudsætninger for at kunne løse, og hvis Omfang og Vanskeligheder slet ikke stod os klar.

Ove Holm havde taget 1. Del af polyteknisk Eksamen og jeg 1. Del af juridisk Embedseksamen i Sommeren 1916. Af en Dagbog-Notits for 31. August 1916 ser jeg, hvor energisk besluttet jeg var paa at tage fat paa 2. Dels Studiet straks fra Semestrets Begyndelse, men allerede Dagbogen for 9. September viser, at Ove Holm den 7. havde besnæret mig til at gaa med i Starten af det store, ny Bladforetagende „Vor Ungdom“ (med Undertitel „Spejdernes Magasin“). Vi ledede det sammen fra 1. Oktober 1916, indtil vi den 1. Januar 1919 veg Kommandobroen for daværende Premierløjtnant *Torrey Gredsted*, der havde paataget sig at føre Skuden videre. Bladet havde i de sidste 2½ Aar lagt et saadant Beslag paa mig, at jeg ikke havde faaet mindste Tid til at beskæftige mig med mit Studium. Ogsaa af den Grund smiler jeg syrligt, naar jeg mindes hine Aar.

Planerne for Bladets Start var storestillede. Naturligvis — det var jo daværende Premierløjtnant *Lembcke*, der havde udkastet dem. De vidnede nøje om at være tilskaaet af en ung Hussar-Officer: Ungdoms-Magasin, 32 Sider, ekstrafint Papir med eleganteste Tryk. Dertil Omslag af krideret Papir med helsides Forsidebillede i 3 Farver efter Tegning af *Sven Brasch* (de 6 første var allerede bestilt hos samme udmærkede Kunstner). Desuden rigt illustreret.

Da „Spejdernes Magasin“ med dette Nummer gaar ind i sin 10. Aargang, har vi henvendt os til cand. jur. Torben Frederiksen, der var Forretningsfører under den første, svære Start, og bedt ham fortælle lidt fra Bladets allerførste Barndom.

Torben Frederiksen.

Naar man hører, at flere af vore store Forslag med al mulig teknisk Erfaring og faglig Indsigt til Raadighed samt en mægtig Salgs-Organisation i Ryggen adskillige Gange, men altid uden Held, har forsøgt at udgive et beskedent Ungdomsblad, saa vil man forstaa Vanskelighederne for to unge Studenter ved at skulle føre et saadant elegant Lukat skulde føre et saadant elegant Lukas-Magasin som ovennævnte ud i Virkeligheden og faa det til at slaa Rod der, paa et Tidspunkt, da Vanskeligheden ved et saadant Foretagende var steget mange-dobbelt. Spejderne var ganske vist Tvangs-Abonnenter og betalte først 25, senere 35 Øre pr. Eksp., men hvad forsløg det, naar der til at begynde med kun var godt 2000 Spejdere, og Bladet efterhaanden kom til at koste et Par Tusind Kroner pr. Nr.? —

Jeg mindes Udsendelsen af det før-

ste Numer, som fandt Sted i Korpssets daværende Lokaler paa Nørregade, hvor jeg havde faaet Kontor som Forretningsfører for Bladet. Jeg havde gjort store Indkøb af Indpakkingspapir, Pakkeplakater, Adressebreve, Lim, Sejlgaarn, Korsbaand o. s. v. og havde tilsagt Redaktøren til at møde og være med til at tælle og indpakke de store Bunker af Blade, som skulde sendes til Troppene rundt i Landet. Vi slog naturligvis hurtig en Klo i Hr. *Ulrich* inde i Spejder-Depotet, og et Par Troppesførere, som intetanende kom op paa Korpskontor i deres lovlige Ærinde, blev sat til at klistre Plakater paa Pakkerne og skrive Adresser paa Korsbaand. Det gik ganske lystigt hele Eftermiddagen. Fem Minutter i seks fyldte vi en Bil med de færde Forsendelser, og afsted gik det til Posthuset, hvor vi sloges voldsomt med de andre Bude om at komme til med alle vore Pakker. Da vi havde faaet tørret Sveden af vore Pander og vasket Lim og Tryksværte af vore Hænder, begav den lille tapre Skare sig til á Porta, hvor vi drak Kaffe og fik skyllet Fri-mærkelimen af vore Tunger. Jeg tror nok Holm og jeg fejrede Aftenen ved at gaa i Teateret. Det var jo en Højtidssdag. „Vor Ungdom“'s første Numer var paa Vej ud til 2000 Spejdere.

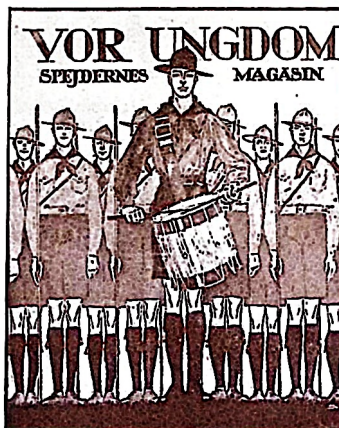
Jeg tror nok, vi opførte den samme Forstilling et Par Gange endnu — men alene. Der var blevet saa pinlig tomt paa Korpskontoret, naar det rygtedes, at den store Ekspedition skulde foregaa. Dertil kom, at jeg var begyndt at „skærene ned“ og som Chef for Finanserne fandt, at det var for dyrt at transportere Pakkerne i Droskebiler, der tog høje Priser i de Aar. Jeg maatte mene, at det var muligt og betydeligt billigere at køre dem paa Trækvogn. Men Redaktøren afviste pure Tanken om at køre Trækvogn paa Nørregade. Vi forstod da, at der til Ekspedition af et saadant Blad, hører et ganske bestemt „Apparat“. Forlagsboghandler *Steen Hasselbalch*, som vi var kommet i Forbindelse med, var saa venlig at lade sit Forlag overtage hele Ekspeditionen af Bladet fra 1. Januar 1917, for en ganske ringe Betaling — jeg tror det var 25 Kr. pr. Maaned — og samtidig fik jeg overladt et Administrationskontor paa Forlaget.

Herfra førte jeg i 2 Aar en forbitret

Skyttegravskamp mod denne den værste Dyrtdis vanvittige Frisstigninger. Priserne hvirvledes i Vejret fra Maaned til Maaned. Selv øvede Forretningsmænd havde vanskeligt ved at disponere. En enkelt Disposition mindes jeg med særlig Glæde. Jeg havde faaet det Indtryk, at der forestod en ny stor Prisstigning paa Papir, og ved en Bekendt, der er Papirgrosserer, købte jeg da direkte af Fabrik Forbruget for 15 Maaneder, tilmed saaledes, at Grosserer-Avancen skulde komme Bladet tilgode. Et Par Dage efter indtraadte en Prisforhøjelse paa 20 % — efterfulgt af adskillige flere i Løbet af Aaret. Bladet sparede ved denne ene Disposition over 100 Kr. mdl. i 15 Maaneder.

Med Trykning og Klicheer var vi jo mere afhængige af Prisstigningerne, og de ramte os blodigt. Den 3-farvede For-side, var jeg imidlertid ikke længe om at komme bort fra.

Samtidig med Udgifternes Stigning blev det vanskeligere at forøge Indtægterne. Ved nogle store Abonnement-Tegnings-Konkurrencer fik jeg ganske vist en Mængde ny Abonnenter — ialt steg Antallet i min Periode fra 2000 til 3500 — og Spejder-Prisen blev sat op fra 25 til 35 Øre. Men det var jo Annonce-Afdelingen, som skulde have baaret Bladet, og jeg tør rolig paastaa, at aldrig nogensinde har der været saa haabløst for-

Det allerførste Nummer.

tvilede Forhold at tegne Annoncer under, som i Tiden 1917—19.

Den udvidede tyske U-Baads Krig hindrede Varetilførsler, og det gjalt i hine Aar indenfor hver eneste Forretningsbranche, at man kunde sælge mange flere Varer, end man kunde skaffe — „hvad skal man saa annoncere for?“ svarede man os.

Vi havde regnet med en Annonce-Indtægt paa 600 Kr. Brutto pr. Nummer, da Bladet blev startet. Men selv senere, da Udgifterne steg saa voldsomt, og der blev sat alle Kræfter ind paa at forøge

Annonce-Indtægten, lykkedes det ikke at drive det til mere end 4—500 Kr. Brutto. Jeg forsøgte flere Gange at fortørpige Annonce-Afdelingen til „Fægmand“, men de havde vanskeligt nok med at faa rigtige Menneskeforetagender til at gaa — „Vorherre bevare dem for et Drengblad“, sagde de.

Og saa havde jeg det største Besvær med ikke at blive taget ved Næsen af mine Annonce-Agenter. Jeg var jo ung og vant til at have Tillid til de Folk, jeg omgikkes. Ak, jeg mindes mange, muntre Fif, men efterhaanden lærte jeg dog at se mine Folk an. —

Alt i alt kan jeg nu ikke sige, at det var en glædelig Tid for mig. Kampen for at faa indrevet Abonnementet fra Divisionerne, for at begrænse Udgifterne under de stadige Prisstigninger, for at øge Abonnement-Antallet, for at slaa Annonce-Afdelingen op — den fulgte jeg ofte som saa haabløs. Den overanstrengte og enerverede mig.

Men Bladet blev dog ført igennem denne den vanskeligste af alle Tider. Et Budget paa 25000 Kr. om Aaret holdt dog nogenlunde. Korpset har vist sluppet med et gennemsnitligt Underskud paa ca. 200 Kr. pr. Maaned.

Det — næst efter det amerikanske „Boys Life“ — største og smukkeste udstyrede Drengblad i Verden var skabt.

Torben Frederiksen.

I vil jo alle gerne være rigtige „Skovmænd i Ordets bedste spejdermæssige Betydning, og derved tænker jeg paa raske Gutter, der forsynet med det mindst mulige, trænger dybest ind i de store Skoves Ensomhed, finder en idyllisk lille Skovsø eller en Lysning i Storskoven og der indretter sig paa det hyggeligste. De strejfer rundt og „woodcrafter“, glæder sig over den store Musvaages glidende Flugt og over det flygtende Raavildts lynsnare Fart. Deres Sind bliver let i de høje Haller og paa deres ensomme Ture hører de Naturens uimodstaaelige Kalden. Skoven drager og en rigtig Spejder giver gerne efter.

Mange af Jer har sikkert gennem de herlige Ture gennem Omegnens Skovfølt Trang til at lære Skoven nærmere at kende og faa Besked med, hvordan et saadant Træsamfund egentlig lever sit Liv. Til dem vil jeg give et Raad: se at faa fat paa den nylig udkomne Bog:

„SKOV OG FOLK“ En Bog I bør læse!

Jens Hvass.

„Skov og Folk“. Det er en letfattelig Bog, der paa en populær Maade giver en Sagskyndigs velunderbyggede Fremstilling af Skovens Tilblivelse og af Kampen og Livet i de store Skove.

Bogen er skrevet af Forstkandidat Grøn og holdt i et livligt, malende Sprog, der virker alt andet end tørt. Navnlig Bogens næst-sidste Afsnit om Folks Færd i Skoven har Bud til Spejderne. Her faar man at vide, hvorfor man ikke maa ride Navn i Træer eller slaa Søm i, hvorfor man ikke tankeløst maa brække Skud af unge Planter eller blotte Skovbunden for Kvas. Forsigtighed med Ild indskærpes, og der findes en myndig Appel om at hjælpe med til at holde Skoven ren og modvirke Skovgæsternes Besudling af Naturen med alskens Affald.

Navnlig de lidt ældre af Jer vil have Udbytte af at stifte Bekendskab med denne Bog.

Jens.

B O R G E N

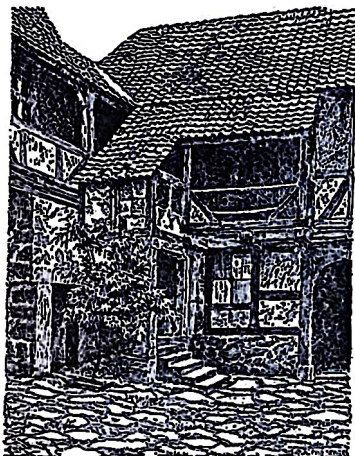
OVE HOLM

Solen er gaaet ned, men dens Straaler giver endnu Skyerne et Gyldenskær og faar Borgens Taarn til at staa som en mørk Silhuet der oppe paa Bjærget, Maalet for Dagens Vandring.

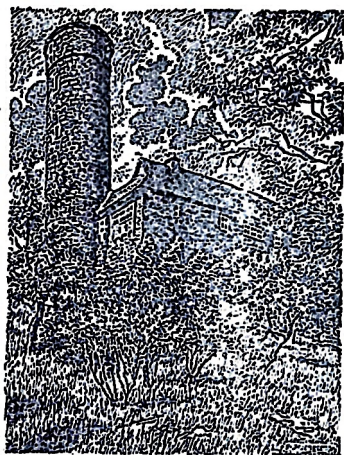
Vi stiger opad, Jens og jeg, fulgt paa Vej af Sange fra Landsbyens Unge, for Landsbyen fester i Aften; men for hvad, ved vi ikke. Sangen dør hen, og vi vander tavse opad mod den Borg, som tysk Ungdom har genopbygget og valgt som sit faste Punkt.

Nu bøjer Stien, og vi ser det stolte Taarn ranke sig og knejse mod Himlen. Paa Borgmuren ved Taarnet sidder tre Dreng; Tonerne fra en Guitar naar vore Øren, men Sangen kan vi endnu ikke høre. De første, vi møder af Borgens Beboere, er to Dreng, der kommer springende ned over Klipperne med hver sin Spand. De er paa Vej efter Vand til Tilberedning af Aftensmaaltidet, og længere oppe træffer vi paa en Gruppe af halvnøgne, solbrune Dreng, der ligger i Kreds om en ældre Dreng, der fortæller Eventyr.

Vi gaar langs Muren af Borgens Borggaard hilst af et „Heil“ og „Grüss Gott“ fra de tre syngende Vandrefugle, og banker paa den store, jærnbetlaede Borgport. Ingen svarer, og vi aabner den

Et Hjørne af den indre Borggaard.

Ludwigsstein.

selv. Tung er den, og det skrider i de svære Hængsler, da vi svinger den op, og nu staar vi i den indre Borggaard. Her er mørkt, men vore Øjne vænnes snart til Mørket. Paa Svalegangen sidder nogle Vandrefugle og stemmer deres Instrumenter; fra Taarntrappen hører vi Stemmer; man diskuterer om et eller andet; Stemmerne er rolige, men man hører paa Ordenes Varme, at det, de siger, kommer helt inde fra deres Sjæl; det, de taler om, maa være noget, der fylder deres Sind. Ovre fra den ene Fløj af Borgen hører vi Raslen og Klirren af Kasseroller og Gryder, der maa Køkkenet være. Det minder os om, at vi er sultne og trætte, og vi vender os til Borgvagten i Portrummet, giver vort Navn og Det Danske Spejderkorps' Navn. Vi er fremmede, men det er dem nok, at vi er unge, der er paa Vandring. Borgvagten fører os op ad Taarnets Vindeltrappe; oppe i Tagrummet faar vi anvist hver en Madras til Natteleje, og efter at vi har spist, gaar vi ned i Opholdsstuen, hvor en Ild brænder i Kaminen. Fra den dybe Vinduesniche kan vi se ud over Bjerglandskabet, helt over til Røverborgen Hanstein. Landgraf Ludwig I byggede Ludwigsstein for at bekæmpe Røverridderne paa Hanstein. Nu genopbygger tysk Ungdom Ludwigsstein for at kæmpe for Sanddruhed og Renhed.

Man har samlet sig om Kaminens Ild og synger. Gamle tyske Sange og nye Sange. Man undres over, at disse Unge, som tilfældigt er sammen den Aften,

LUDWIGSSTEIN

FORTÆLLER

alle kender saa mange smukke Sange. Men Tiden gaar, og vi maa til Ro.

Næste Morgen staar vi op Kl. 4. Inden vi tager af Sted, gaar vi en Tur rundt i Borgen, og i det svage Morgengry ser vi, at den endnu ikke er bygget helt færdig. De bygger paa den endnu, og de bygger den selv, Vandrefuglene. Man betaler ikke for sit Ophold, men man skal arbejde med paa Borgen, gøre sit lille Stykke Arbejde, lægge nogle Mursten, dække et Stykke af Taget, eller hvad det nu kan være. Borgen var en Ruin, da Vandrefuglene overtog den, men den er næsten bygget færdig nu. Hver Bjælke, hver Sten er tømret og lagt af Vandrefugle.

Vi vækker Borgvagten. Den store Nøgler drejer i Laasen, og Porten aabner os Vej fra Ungdommens Borg ud i den smukke, lyse Natur.

Vi gaar nedad, men inden vi gaar ind i Skoven, vender vi os om og ser tilbage. Vi synes, det er et Hjem, vi har forladt. Synes, vi hørte til der, og at det er saa underligt, at vi næste Nat vil være saa langt herfra og sove paa et allemands Hotel.

Men det er nu vor egen Skyld. For rundt i Tyskland, i Schweiz og i Fran-

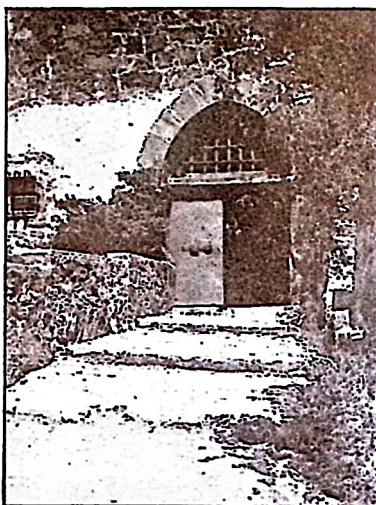
*„Ludwigsstein“.
Paa Bjærget i Baggrunden ligger Røverborgen Hanstein.*

krig har Ungdommen i Hundredevis af Hjem. Hjem, der er indrettet for alle Unge, der rejser, og som ogsaa vil staa aaben for os. Men vi kender dem ikke, fordi Danmark ikke selv har Rejsehjem for Unge.

Rundt om i Byerne i Tyskland har Vandrefugle deres „Jugendherberg“, deres „Nest“, hvor de holder til. De bruger det, som vi vore Tropslokaler, som Mødested for Byens Dreng og Unge. Men tillige er der indrettet med Kogestød og Sovepladser med Madrasser, saa at de kan huse tilreisende Kammerater. De indretter sig altid i et gammelt, hyggeligt og ejendommeligt Sted, som de selv udstyrer efter deres egen Smag. Hver Ting laver de selv, og de glæder sig over at lave det saa smukt som muligt og af de mest primitive Ting, saa at det ikke koster for meget.

Eller de skaffer sig et gammelt Hus udenfor Byen, et „Landheim“, indretter sig der, og bruger Huset til „Week-end“ Udflugt, naar Vejret er for koldt til lange Vandringer, og naar man ikke har Tid til lange Ture.

Overalt møder man i Tyskland dette vandrende Folk. Man synes hele Tysklands Ungdom er paa Vandring, raske, djærve Dreng. Uden Hat, med solbrun Hals og bare Knæ vandrer de syngende gennem Landet.

Et Hjørne i Borgen.

De er ikke Spejdere. De hører ikke til vor khaki-klædte internationale Sammenslutning, men de er unge som vi; de har deres Idealer, som vi har vore, og fælles har vi, at vi søger at være ærlige og sanddru og leve i Overensstemmelse med det bedste i os selv.

Ogsaa Vandrelysten har vi fælles. Vi rejser paa en anden Maade; vi tager

vort Telt med os, og Vandrelivet tog først rigtig Fart herhjemme, da Spejderne begyndte deres Lejrliv. Overalt i Danmark har vi rejst vore Telte, og andre Ungdomskorps har lært af os at drage Landet igennem med Telt.

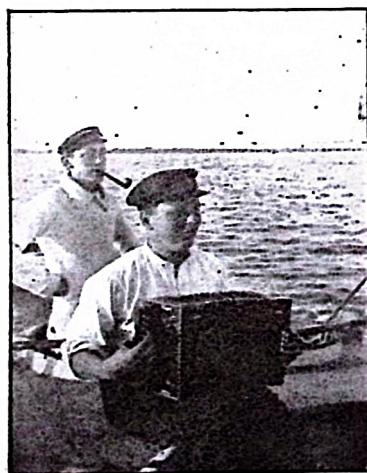
Men ofte har vi savnet det, der svarer til de tyske „Jugendheim“. Steder, hvor vi kunde finde Ly for Natten og Ild til vor Mad, naar Vejret og Aarstidernes ikke var egnet for Lejr. Hvorfor skaber vi ikke over hele Landet Hytter for vore rejsende Folk? Lad os hjælpes ad, vi kan gøre det. Vore Tropslokaler eller Week-end Trophuse kan nemt indrettes dertil. Det kræver saa lidt. Blot et gammelt Komfur og en halv Snes Madrasser, og saa et Arbejde. Et Arbejde for at indrette vore Tropslokaler hyggeligt og ejendommeligt. Nu staa Vinteren for Døren med de lange Aftener og det daarlige Vejr, med Tusinde, ja, med seks Tusinde Drenges flittede Hænder rede til at tømre og høvle og file og male. Hver Trop maa i Gang med at lave sin Hule hyggelig og varm, saa den bliver Samlingsstedet, hvor mange tilbringer Vinterens Fritid, men ogsaa saaledes, at den kan blive et Hjem for „de faren-de Folk“. Saa gæster vi hinanden fra Hytte til Hytte, fra Hule til Hule.

Ove.

Mandskabet, som skulde med paa Sommerturens første 8 Dage, Afdelingsraadsmedlem, Landsretssagfører

MED „ASRA“ PAA FARTEN

veret Kaffe. Det var jo en daarlig Begyndelse paa vor Sommertur, og Humøret stod ogsaa overalt meget lavt. Kl.

— hils fra mig derhjemme —

Kristensen-Randers, Tropsfører Christensen og 7 Spspejdere, mødte Lørdag den 28. Juli om Aftenen ombord paa „Asra“. Næste Morgen var det et forfærdeligt Regnvejr, og det var ikke til at tænke paa at begynde en Sejlur i saadan et Vejr. Vi saa Tiden an, og hen paa Eftermiddagen klarede det saa meget op, at vi kunde lette Kl. 4 Eftermiddag, og for en frisk vestlig Kuling staa ud af Svendborg Sund.

Vi sejlede vester ud, og havde Strømme med. Det friskede imidlertid mere og mere op, og da der samtidig stod en temmelig svær Sp, ankrede vi ud for Rantzsausminde Mølle, men paa Grund af den svære Sp lettede vi atter, og gik for Fokken tilbage til „Tankefuld“. Klokken var da godt 8, og der blev ser-

Syngende Spspejdere.

Skotske Soldater. — Fot. Poul Weigel, 1. Nyboder.

Opvask (1. Grenaa). — Fot. J. Juul, Hellerup.

10 blev Vagten sat, og hele Mandskabet gik til Køjs. Mandag Morgen var det fint Vejr. Vagtmandskabet satte Sejlene og tog Ankeret, og Kl. 5 sejlede vi videre for en frisk vestlig Brise. Kl. 6 purrede det øvrige Mandskab, og vi var da et godt Stykke paa Vej mod Faaborg, det klarede jo straks op paa Humpræt.

Da vi nu havde godt Vejr og god Vind, besluttede vi at sejle forbi Faaborg, hvor vi ellers havde bestemt at tage ind, og se at naa saa langt som muligt den Dag. Vi passerede Horne Næs Kl. 11 Form. Her blev vi overfaldet af en kraftig Regnbyge, og det vekslede nu med Regn og Solskin op igennem Lillebelt, men Vinden var stadig tilpas, saa vi hele Tiden kunde gaa med fulde Sejl. Vi sejlede igennem Aarpsund, hvor vi hilste paa „Georg Stage“ som holdt syd-paa. Ud for Hjeilminde fik vi en Tordenbyge, og vi søgte Læ i Hjeilmindebugten, men Tordenen trak hurtigt over, saa vi kunde sejle videre, og da Vinden stadig var god, besluttede vi at forsøge at naa Kolding. Vi passerede Stenderup Hage Kl. 7½, og begyndte at krydse ind i Kolding Fjord, og fortøjede ved Kajen i Kolding Kl. 11½. Da vi ikke havde faaet noget at spise siden Middag, gik vi straks i Gang med at skaffe, og alle Gutterne var nu kommet i det rette Humør, og ikke som Aftenen forud, da vi endnu laa i Svendborgsund. Vi havde ogsaa denne Dag sejlet ca. 60 Smil i et Stræk.

Tirsdag Morgen blev der purret ud Kl. 9, og alle gik i Land for at se Byen,

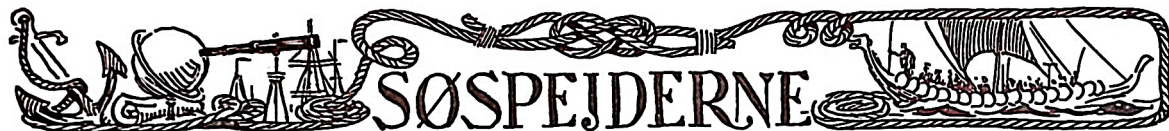
og vi var blandt andet alle oppe og se Koldinghus Ruiner. Ved Middagstid skulde vi være ombord, men forinden gav Hr. Kristensen-Randers Kaffe i Sejlkubbens Restaurant til hele Besætningen. Vi lettede fra Kolding Havn Kl. 2½ med S. V. Vind med Middelfart som Maal. Da det imidlertid blæste temmeligt friskt, rullede vi et Par Omgange paa Bommen. Da vi kom ud af Fjorden sejlede vi syd paa, for at komme igennem Fængsund, hvor der er meget smukt. Vi naaede til Middelfart Kl. 6 6 Em. Her stod vor Chef, Hr. Baron Gyldenkrone paa Kajen og tog imod os. Herfra rejste Hr. Kristensen-Randers, til stor Sorg for alle Spejderne, hjem, efter at have givet en splidid Middag ombord, og om Aftenen var alle med Undtagelse af Vagten til Bal paa Snoghøj Badehotel.

Onsdag Morgen sov vi længe, da det regnede temmelig stærkt. Hen paa Formiddagen klarede det dog op, og vi lettede ved 12-Tiden med Fredericia som Maal, og fortøjede i Fredericia Havn Kl. 1 Em. Om Aftenen var vi alle i Sommerteater, Direktøren var nemlig saa elskværdig at give os billige Billetter.

Da vi Torsdag Morgen Kl. 7 lettede fra Fredericia, for at sejle syd paa, blæste det en svag Brise, som imidlertid stadig blev friskere og vi maatte flere Gange rulle om Bommen. Spøen blev ogsaa sværere, hvorfor vi besluttede at gaa ind til Middelfart og vente paa bedre Vejr. Om Eftermiddagen begyndte det at løje af, og vi lettede derfor og stod syd paa, Det løjede imidlertid mere og

mere af, og henad Aften blev det næsten stille, og da vi havde Strømmen imod, ankrede vi ud for Aborre Minde. Næste Morgen blæste det atter op, og vi lettede Kl. 4½ Morgen med S. V. Kuling, vi havde 6 Omgange paa Bommen. Vi fortøjede i Assens Havn Kl. 8 Fm. Efter den almindelige Rengøring ombord var der Landlov til Middag. Om Eftermiddagen kom der Invitation fra Byens Pigespejdere til Bal om Aftenen, hvilket vi selvfølgelig med Glæde sagde „Ja Tak“ til, og vi havde den Aften en vellykket Fest paa Dams Hotel. Om Aftenen indløb der Telegram fra vort Afdelingsraad med Hilsen til vore Værter og os selv. Kl. 12 holdt Ballet op, og efter at have fulgt vore Damer hjem, gik vi til Køjs. Lørdag Morgen sov vi længe, det var et forfærdeligt Vejr, det stormede og regnede, saa det ikke var til at tænke paa at sejle videre; vi forslog saa Tiden paa bedste Maade, og var ude og se paa Byen. Søndag Morgen var Vejret dog blevet bedre, og vi lettede Kl. 9 fra Assens Havn med Svendborg som Maal, det blæste en frisk Kuling fra N. V., og vi havde 5 Omgange paa Bommen. Vi fortøjede i Svendborg Havn Kl. 5 Em. efter en rask Sejlstur, for første Gang paa hele Turen havde det været Tørvejr en hel Dag. 1. Hold gik nu fra Borden, de var alle enige om, at det til Trods for det daarlige Vejr havde været en vellykket Sommertur. I Løbet af Aftenen mødte saa de 6 Spespejdere, som skulde udgøre 2. Hold.

N. Christensen.

Redigeret af G. Honnens de Lichtenberg, Willemoesgade 54, København, Telefon Ø. 3529 y.

De danske Søspejdere.

Formand for Divisionsraadet: Kapt. K. V. Høyer, Gl. Kongevej 80. V. Telf. Vester 3356.

Divisionschef: Søjtnant K. Dahl, p. t. Fiskeriinspektionsskibet „Diana“, Brevpostkontoret, København.

Københavns 1. Trop.

Foruden de i forrige Nr. omtalte Ture har Giggen været paa en 3-Dages Tur under Ludv. Jensens Kommando. Turen gik sydpaa gennem Slusen og der overnattedes i Telt i Vallensbæk Plantage og ved Avedøre Holme. Denne Tur var et Forsøg, og den forløb udmærket. Det kan kun anbefales at lade en Patrulje gøre Ture med et stort Rofartøj, det medbragte Telt rejstes i Land, naar man har fortøjet for Natten.

Ellers har der paa Grund af Ferien ikke været holdt planmæssige Øvelser. De Søspejdere, der har været hjemme, har dog faaet sejlet en hel Del, dels om Aftenen og dels Lørdag-Søndags Ture.

O. Schou Christensen,
Tropsfører, Grenaaegade 3. Ø. 2203 y.

II. Københavns Søspejdertrop.

Vi bringer herved Skovshoved Søspejdertrop vor hjerteligste Tak for Laanet af „Willemoes“.

Den 26. Juli begyndte vi vor Langtur med „Gry“ — vi laa fire Dage ved Kullen og gjorde dejlige Udflugter i Bjergene. Den 31. Juli skiftede vi i Helsingør over i „Willemoes“, og med den var vi Sjælland rundt. Under Turen, som sluttede den 9. August, aflagde vi Besøg hos Søspejderne i Stege — de sidste tre Døgn af Turen var vi under Sejl Dag og Nat.

Søndag den 23. køhlalede vi „Gry“, og da det var besørget, skulde vi netop til at starte paa en lille Prøvetur, da vi blev paasejlet af en Kutter med det Resultat, at vor Mast knækkede. Heldigvis kom ingen til Skade, og da Fejlen laa paa Kutterens Side, har han erstattet Masten. Vi benytter nu Lejligheden og fornyer hele den staaende Rig — det skulde ellers have ventet til Foraaret, til den Tid skulde vi have haft ny Mast alligevel. Søndag den 13. September lægger vi ud igen, fuldstændig klar efter Havariet. Vi har fra Orlogsværftet faaet en Redningsbaad, den vil blive gjort sejlklar saa hurtigt som muligt, og til Københavns Havnevæsen har vi indgivet Ansøgning om Plads til en Station.

A. Eriksen,
Tropsfører, Vævergade 1, 2.

Skovshoved Søspejdertrop.

I Løbet af Maaneden har Patruljerne holdt 1 a 2 ugentlige Møder hver. Søndag d. 3. August afholdt Troppen en Parade, hvorefter der var „Hvaljagt“ udfor Havnen i Skovshoved. Den 5., 6. og 7. har der været Øvelsessejlsads med „Gry“, og Søndag d. 17. blev der sejlet med „Willemoes“. Om Eftermiddagen fik vi Besøg af Skovshoved-Afdelingens tidligere Chef, Pastor K. E. Nielsen,

som gav Kaffe og Wienerbrød til hele Besætningen.

Den 23.—24. var vi paa Tur til Helsingborg med „Willemoes“. Troppen har desuden deltaget i Baalafterne i Ulvedalene. I Maanedens Løb har der været en Tilgang paa 1 Søspejder, og der er oprettet et Instruktionskursus for Førerere med Møde een Gang om Ugen.

Aage Broby,
Tropsassistent, Strandvej 295, Chl.

Svendborg Trop.

Søndag den 2. August Sejlur i Svendborgsund. Der blev foretaget en Del Øvelser med at bjerger en overbordkastet Redningskrans samt med at bjerger Slæbefjellen. Søndag d. 9. Sejlur til Grasten. Søndag den 16. fulgte vi S. S. S.s Kapsejlsads. Fredag d. 21. Tropsmøde ombord paa „Acra“.

N. Christensen,
Tropsfører.

»Gamle Dreng«.

Om Bord i Ø. K.s 5m Bark „København“ er der to Søspejdere. K. Speersneider og Angelo Andersen har begge gjort en Rejse som Elever og staar nu ud paa andet Togt. — Vi ønsker dem: God Rejse!

»Gry« paa Skattejagt.

(Fortsat).

Vi afsøgte nu Stranden for at faa Rede paa, om der skulde ligge nogle Røvere i Skjul; men da der ikke var Spor af mistænkeligt at se, blev Jollerne sat i Vandet, og vi roer et Stykke nordpaa for der at blive taget paa Land igen, det vilde jo ikke være heldigt, om de faldt i Fjendens Hænder, og vort Tilbagetog derved

(Fortsættes Side 31).

Det sejrende Hold fra Svendborg i Kaproningen 26. Juli 1925.

BJERREGAARD REJSER JORDEN RUNDT

Hvad er det bærende i Spejderbevægelsen? — Med Cykle — men ikke paa Cykle! — 3 Kvarter i Belgien. — Maanedens Fyndord.

Vi møder *Bjerregaard* paa Østergade en raakold og sludfuld Septemberdag. Egentlig skulde et Interview med *Bjerregaard* foregaa ved et flammende Lejrbaal eller under et blafrende Teltlærred — dér hører han hjemme — men da vi ved, at han inden mange Dage „stikker ud af Landet“, griber vi Chansen og bombarderer ham med vore næsvisse og nærgaaende Spørgsmaal, mens Regnen pisker mod hans tætte Løvemanke og plasker mod Gadens Pytter.....

— Naar fik De Lyst til at blive Spejder?

— Paa en Vandretur i Jylland — for mange Aar siden. Jeg blev straks Patruljefører i 3. Aarhus Trop ... for „gul Patrulje“ ... det er disse Drengene, jeg har fortalt om i „Øen“ og „Viberne“...

— De har altid interesseret Dem for Patruljearbejdet?

— Ja, det skaber *Kammeratskab*. De seks Drengene og jeg holder stadig sammen — selv om vi er spredt ud over Kloden ... een sidder i Kanada ...

— Hvordan holder De Forbindelsen ved Lige?

— Vi har bl. a. en Bog. Den hedder „Verbit“ — Navnet er dannet af Forbagstaverne i Drengenes Navne — og hver Lille-Juleaften samles vi ...

— I Kanada?

— Nej, i Aarhus! Naturligvis kan Kanademanden ikke altid møde — men det er dog hændt ... jo, Patruljearbejdet er det bærende i hele Spejderbevægelsen ...

— Bliver det ikke svært at sige Farvel til „Vedels Egne“?

— Jo, vi har haft det godt sammen. Og der var det gode ved det, at Drengene mødte altid til Ture og Møder af Lyst — ikke af Pligt ...

Bjerregaard.

— Og hvad nu?

— Nu vil jeg ud at se og opleve noget! Det har været min Drøm fra jeg var 12 Aar.

— Har De før været i Udlandet?

— Ja, i England (til den første Jamboree), i Sverrig, Norge, Tyskland — samt tre Kvarter i Belgien!

— Tre Kvarter?

— Ja, i Bryssel.

— Hvordan kunde De naa derind og ud af Landet igen paa tre Kvarter?

— Vi fløj i Flyvemaskine og gjorde kun et kort Ophold i Byen.

— Hvorhen gælder Rejsen nu?

— Jorden rundt! England, Amerika, Honolulu, Australien, Java, Borneo, Su-

matra, Japan, Kina, Indien, Arabien, Ægypten, Palæstina, Lilleasien — og hjem over Grækenland og Italien.

Bjerregaard nævner Navnene med en Sindsro og Ligevægt, som talte han om en Gaatur fra Trianglen til Graabrødretorv og Fiolstræde!

— Fører De Skydevaaben med?

— Jeg tror, man naar længere med et Smil end med en Revolver!

— Hvordan rejser De?

— Med Cykle — ikke paa Cykle.

— Vil det sige, at De har tænkt paa at gaa og trække den hele Vejen?

Bjerregaard smiler.

— Næ, men det skal ikke være noget Rekordjageri som „Jorden rundt paa Cykle“ eller lignende — jeg tager den med, fordi den kan være til Nytte af og til — der er jo ikke Lillebiler alle vegne — men jeg vil have Lov at sætte den ind i et Tog, hvis det er mere praktisk ...

— Hvornaar vender De hjem igen?

— Naar jeg er blevet mæt!

— Hører vi ikke fra Dem før?

— Jo — jeg tager Fyldepen med — saa De kan vente det værste!

— Rejser De barhovedet?

— Hat med — ikke Hat paa, smiler *Bjerregaard*. Man skal ikke være Fanatiker!

— Vil De være ked af til Slut at give mig Maanedens Fyndord?

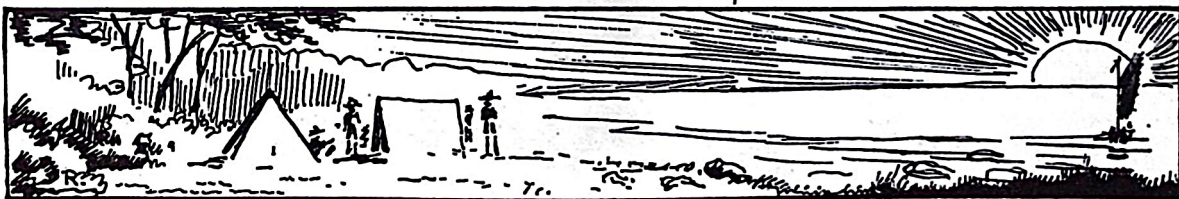
Bjerregaard smiler

— Lad det være *Axel Juels* Linier:

„Der er kun Sejrs i Verden til for den der vil...“

Vi byder *Bjerregaard* Farvel — og ønsker ham bedre Vejr paa Rejsen.

— Det klarer nok op, inden jeg vender hjem ... smiler han — og haster videre i Regnen — uden Cykle og uden Hat — men med ukuelig Vilje til at sejre...
G. J.

Lille Morten i Lyskeglen.

Lille Morten var den yngste af en talrig Harefamilie. Dybt inde i den stille grønne Skov havde han henlevet sit tidligste Barndom godt beskyttet af sin ængstelige, omsorgsfulde Moder. —

I Dag var det en stor Dag for ham. Han fejrede sin første Fødselsdag, der hos Harene holdes hver Maaned og ikke hvert Aar saaledes som hos Menneskene, da eet Hareaar svarer til een Maaned. For første Gang havde han derfor faaet Lov til at strejfe om helt alene og opspøge den Føde, han holdt aller mest af. Næsten hele Eftermiddagen drev han om i en Kaalmark, der laa tæt ved Skoven. Naa, hvor han gnaskede og guffede i sig; aldrig havde noget smagt ham saa godt. Hans lille Mave var næsten overfyldt, og han maatte have lidt Motion for ikke at blive daarlig. Hans Mo'r havde sagt „Bevægelse hjælper paa Fordøjelsen“, og saa travede Morten da tilbage til Skoven.

Det var begyndt at blive mørkt, og under de tætte Naaletræer lejrede der sig allerede natlige Skygger. Forsigtigt hoppede Morten af Sted; pludselig lyste det i Skoven, og han befandt sig foran en temmelig høj Vold. Forundret standsede han. „Hvad i Alverden er det?“ spurgte han sig selv. Mon det skulde være en af disse Menneskestier, som hans Mo'r saa indtrængende havde advaret ham imod. Hvad var det nu, hun havde sagt? — Jo: „Gaa aldrig ud af den beskyttende Skov; ihvertfald kun, hvis du ser en Kaalmark og har forvissat dig om, at ingen har beluret dig, maa du vove dig frem. Men hvorsomhelst du ser en bred, ophøjet, fasttrampet Sti, skal du gaa i en lang Bue uden om den. Jo bredere den er, jo farligere er den ogsaa for os. Det er Menneskenes, og de er vore værste Fjender. Det er store, høje Dyr, som kun gaar paa Bagpoterne, og i Forpoterne bærer de noget frygteligt Værktøj, som de selv har fundet paa for at dræbe os. Naar du ser et af disse Uhyrer i det Fjerne, saa flygt! Flygt saa hurtigt og saa langt, dine Ben kan bære dig! Tro ikke

for tidligt, at du er i Sikkerhed, for de har Øjne, der er meget større end vore, og som seer meget længere og skarpere. Vogt dig ganske særligt for Stierne. Du kan let kende dem, de er bygget paa en endeløs Vold, og paa begge Sider staar der hvide Sten. Der træffer man hyppigst Menneskene.“ —

Morten kiggede nysgerrigt derhen. Der saa han nogle hvide Pletter lyse i Tusmørket, det var sikkert Stenene. Saadan saa altsaa en Menneskesti ud! „Det er jo mørkt,“ tænkte Morten, „saa kan det jo da ikke være saa farligt.“ Forsigtigt krøb han nærmere. Saa satte han med et Spring over Grøften, krøb langsomt op ad Skraaningen, og stak forsigtigt det lille Hoved op over Vej-kanten. „Aa,“ hviskede han ved sig selv, „det ser jo slet ikke saa frygteligt ud. Jeg vil alligevel vove mig et lille Stykke længere frem — i det mindste til Midten af Stien.“

Inden han bragte Tanken til Udførelse, spidsede han Øren og lyttede, men der hørtes intet mistænkeligt. Morten bed de smaa, hvide Tænder sammen — for han var modig og havde ikke noget Harehjerte — og hoppede et kort Sæt fremad! saa eet til — og endnu eet. Til den ene Side kunde han ikke se ret langt, for Vejen gjorde en skarp Drej-

ning, men til den anden Side førte den lige ud, og derhen kiggede Morten. Han rejste sig paa Bagbenene for at overse Situationen og trykkede de smaa Forpoter tæt ind til sig af lutter Ophidselse og Forbavselse. Aa, hvor den dog førte langt bort; Menneskestien syntes ham uendelig; som en Vej ind i Evigheden. Menneskene maatte rigtignok være nogle mærkelige Væsener, siden de kunde vandre saa uoverskuelige Strækninger, og det endda paa to Poter.

Han gad nok engang se et af disse Uhyrer. Hvad om han gemte sig bag en af de hvide Sten og ventede, til et af dem kom forbi? Hans Hjerte bankede voldsomt ved den forvovne Tanke. I sin Ophidselse glemte Morten ganske at være forsigtig, glemte at lytte og at vejre. Det er den eneste Forklaring paa, at et Automobilubemærket kunde nærme sig. Det drejede pludseligt om Hjørnet og sendte de blændende hvide Lyskegler fra sine Lyskastere ud over Vejen. — „Det er et Menneske,“ fo'r det gennem Morten. „Aa, han har allerede opdaget mig. Hvor brænder hans Øjne dog frygteligt. Jeg maa flygte saa hurtigt og saa langt, mine Ben kan bære mig.“ — Det var dog, som om de slet ikke kunde bære ham, men kun et Øjeblik, saa forsvandt Lammelsen, og med et Sæt fo'r lille Morten af Sted. Han vilde hurtigt ind i den beskyttende Skov til højre, men ak! der havde rejst sig en høj, sort Mur. Som et Lyn satte Morten over i venstre Side af Vejen, — ogsaa dér havde det frygtelige Menneske ladet en Mur vokse op af Jorden. Den lille Hares Øjne var nemlig saa svage, at den troede, at Skyggen, der var saa stærkt afvænset fra det skarpe Lys, var høje, stejle, sorte Mure. —

Hvæsende og prustende raslede det frygtelige Uhyre af Sted efter Morten, og skød stadig de to Mure langt frem foran sig. Den rasende Forfølger kom nærmere og nærmere. „Ak,“ jamrede lille Morten, „hvorfor adlød jeg ikke Mo'r? Nu sluger han mig snart med

Hud og Haar, og jeg faar aldrig mere mine kære Forældre, mine Spøskende og den grønne Skov at se! Gid det dog snart var forbi."

Enden syntes nu virkelig at være nær. Endnu kun en tre-fire Meter, — og Vognen maatte indhente Morten.

I sidste Øjeblik faldt der den stakels forfulgte noget ind. Han vilde dog

hellere løbe mod Muren end lige i Uhyrets Gab. Han knækkede nok Halsen, men saa behøvede han dog ikke at lade sig sæde levende. Saa samlede han da sine sidste Kræfter, trak Hovedet ned mellem Skuldrene, susede med et vældigt Spring mod den formentlige Mur — og rullede ned i Grøften. Der laa han længe som bedøvet, medens Blodet

hamrede i Tindingerne.

Ængsteligt, Milimeter for Milimeter, rejste han sig, men alt forblev stille omkring ham.

Det frygtelige Menneske havde tabt ham af Syne og var ilet videre.

(Oversat fra Tysk).

Mus.

Slangerupbanen — en Myretue!

Slangerupbanen var som en Myretue Lørdag Aften ved Nitiden. Spejdere i alle Farver og Størrelser og fra alle Kanter i Byen stimlede sammen udenfor Stationen for at komme med paa Fællesøvelsen i Nattens Mulk og Mørke. Der indsamledes 1 Kr. pr. Deltager; sjældent har jeg set saa mange snavede Eenkronesedler paa een Gang. Her var noget at gøre for en rask Mand paa Jagt efter „B. T.“s berømte Sedler! Og saa stuvendes Toget! Imidlertid maatte der skaffes mere Plads, og straks efter det første gled da endnu et Ekstratog fra Hovedstaden mod Eventyret mod Nord.

Bagsværd—Hareskov L. Værløse.

Bagsværd—Hareskov — L. Værløse.

Paa disse tre Stationer skete Udstigningen. Partierne tog Opstilling. Partidommerne, de Herrer Ingeniør Madsen og Bogholder Østberg (fra F. D. F.) ledede Lodtrækningen om Gruppenumre og Gruppedommere (Førere fra F. D. F.). Der udleveredes og studeredes Grundlag, og Gruppe efter Gruppe forsvandt.

Jeg interviewer Øvelsesledelsen!

Jeg interviewer Øvelsesledelsen!

Fra Stationen begav jeg mig lige til Øvelsesledelsens Kvarter i F. D. F. „K. 9's" Hus ved Bøndernes Hegn. Det maa være her, det foregaar! Øvelseslederen er jo Gardeofficer; jeg vil se hans Bjørneskindshue! Jeg træder ind i et herligt Bjælkehus. Mægtige Brændestykker knitrer paa Pejsten. Til den ene Side er der Lægestue og en lang Række Madrasser til de saarede Krigere, der eventuelt vil ankomme i Løbet af Natten, og til den anden Side er der dækket Kaffebord, hvor Dommere og Ordonnanser og Syge kan styrke sig Natten igennem. Midt paa Gulvet staar

Paa Natøvelse.

29.—30. August.

„Spejdernes Magasin"s udsendte Korrespondent fortæller.

et mægtigt Bord dækket med Papirer og Kort over Øvelsesseranet. Ved dette Bord arbejder Lederen med Stab.

Det blev en Skuffelse!! Der var ikke Spor af Bjørneskind! Han var iført Væbnerførsuniform, men uden een eneste Stjerne eller Snor!! Iøvrigt gænkender jeg Hr. Grane og Fuldmægtig Glahn Ovesen fra K. F. U. M.-Spejdernes, Hr. Axel Bang fra F. D. F. og Grosserer Østergaard fra Spejderkorpset. — Jeg beder Hr. Lüttichau om Oplysninger om Øvelsen, og Premierløjtnanten fortæller:

„Vi er i det 18 Aarhundrede! Og i de nordamerikanske Kolonier! Indianerne er paa Togt mod Syd under de kendte Høvdinge „Listig Ræv“, „Falken“ og „Hjortedrømmer“. Den franske General Montcalen, der kommer fra Syd, samler sin Hær — talrig som Bladene i Skoven! — for at jage Indianerne bort for derefter at møde Regeringstropperne under General Webb. Det er Opgøret mellem Franskmændene og Indianerne, vi i Nat skal beskæftige os med."

Vignetter
af Viggo Lauritzen.

„Og hvordan er Partierne saa indelt," spørger jeg, idet jeg flytter nærmere til „K. 9's" elskværdige Ild. Oraklet svarer:

„Der er 10 Grupper paa hvert Parti, 5 gule og 5 grønne. Ialt deltager der ca. 1600 Spejdere i Øvelsen, idet der ud over, hvad Togene medførte, er ankommet nogle Troppe pr. Cykle til Bagsværd. Øvelsesledelsens Dommerstab etc. tæller over 60 Personer, der har været samlede til Instruktion et Par Gange, hvorved jeg haaber at have faaet Øvelsen lagt i faste Rammer."

Øvelseslederen ser utaalmodig op paa mig, men „K. 9's" Ild er altfor behagelig, og jeg forsøger endnu engang at presse Citronen.

„Hvordan opgøres Resultatet?"

„Øvelsen er delt i tre Momenter! I det første er det nærmest Lederne, der er i Ilden. Det drejer sig om at føre Gruppen til et bestemt Punkt saa let og stilfærdigt, som det lader sig gøre, og om at etablere sig paa Punktet efter nærmere fastsatte Regler.

I andet Moment af Øvelsen skal hver Gruppe søge at stedfæste de 19 andre Grupper, der har etableret sig i Øvelsesseranet. Grupperne indsender saa til fastsat Tid Skitser hertil med fundne Grupper indtegnede. I dette Moment er alle Grupper mod hinanden, og den Gruppe, der vinder her, faar Øvelsesledersens Præmie. Det er et haardt, men yderst reelt Stykke Spejderarbejde, der her skal udføres.

Tredie Moment, der foregaar i Morgendæmringen, er en ren Kampopgave, men saaledes, at der kun bliver nogle faa Grupper, der slaas hvert Sted.

Efter hvert Moment indgaar der Melding og Opgørelse hertil fra samtlige Gruppedommere, og paa det Grundlag giver jeg Grupperne de endelige Points paa Skemaet der. Først bagefter tager jeg mig saa den Fornøjelse at undersøge, hvilke Ænheder der skjuler sig bag de forskellige Gruppenumre. Inden

vi tager hjem i Morgen tidlig, bliver Resultatet meddelt ved L. Væriløse Station." —

Døren rives op! Ordonnanser kommer og gaar. Nu arbejder Hovedkvarteret for Højtryk, og ingen skænker mere Journalisten en Tanke. Jeg beslutter mig til at aflægge Slagmarken et Besøg.

Kendte Ansigtstræk.

Jeg begynder hos Franskmandene. Heldigvis har man betroet mig et Kort med alle Grupperne sat paa Plads. Det letter Øvelsen i høj Grad for mit Vedkommende! Og mit unge Liv beskyttes ved et hvidt Dommerbind, der gør mig til en meget respekteret Person. Nej se, Rektor *Hartvig Møller* er personlig paa Krigsstien! Han fører sine Herrerupper frem til stor Hæder. Men ikke nok med det, han er ogsaa Gjængsehøvding! Absalonkolonnen under Grosserer *Lundby* finder jeg helt ovre i L. Hareskov. Af de grønne træffer jeg *Kapt. Jespersen* (9. Div., grøn), hvis Tropper — skønt faa i Tal — tager hjemmehavet paa Urskovens Mørke, og 7. og 11. Div. (grøn) under Pastor *Borchsenius*. Jeg maa lade den gode Præstemand, at der arbejdes.

Hos Rødhuderne.

Hos Rødhuderne ligger der to Grup-

per med Smæld over tæet ved hinanden. Det er Landsretssagfører *Carstensens* Vesterbro Kolonne (gul) og *Ipsens* 1. Div. (grøn). De arbejder sig utvivlsomt mod Stjernerne! Jeg vil have et vaagent Øje med dem i Morgen ved Opførelsen. Jeg nikker til Sekretær *Poul Munch* (6. Div., grøn) og til Nørrebro og 1. Øbro (gul), der ogsaa nok synes at vide, hvad det drejer sig om.

Træt.

Hvorfor nægte det: det var en trættende Nat. Jeg har turet rundt i hele det store Øvelsестerræn. Jeg har set og hørt mangt og meget. Jeg har dannet mig et Indtryk af Troppe og Korps. Jeg har set Patruljer, der arbejdede maaltbevidst og med sammenbidt Vilje, og jeg har set „Fjoldehoveder“, der uden ringeste Mening og Plan kun gik paa Landevejen ud og slog ihjæl Ved Kulhus fejrede Misforstaaelserne paa dette Punkt de skønneste Triumfer!

Der blæses afl

Det er blevet lyst. Nu lader Øvelselseledelsen blæse Samling. Nu gaar Strømmen mod L. Væriløse Station. Hvordan er Resultatet? Det er ikke nemt at gætte. Mon de Stationer, vi fandt, nu ogsaa er rigtigt indtegnede paa Skitsen? Nu skal vi høre!

Resultatet.

Vi tager Opstilling med Front mod det lange Tog. Øvelselselederen staar paa en Baggerron og meddeler under aandeløjs Stilhed, at Franskmandene har faaet 3921 Points, Indianerne 4689. Stor Jubel i de rødes Lejr! Men nu 2. Moment! Hvem var bedste Gruppe? Hvem er Vinder af Øvelselselederens Faneplade? Nu kommer det: 1. K. F. U. M. Div. (Ipsen) har vundet med 825 Points. Som Nr. 2 staar Hellerup og Gøngerne (*Hartvig Møller*), 9. Div. (grøn, *Kapt. Jespersen*) og Vesterbro-Kolonnen (gul, *Tage Carstensen*) lige med 675 Points. Stor Jubel og mange Lykønskninger til Vinderne uanset Farve og Parti. Øvelselselederen motiverer et Hurra for os allesammen, og saa springer Hr. *Elberg* op og takker Øvelsesapparatet, d. v. s. Lederen, Dommerne, Assisterter etc. Atter lyder Hurra-aaene over L. Væriløse St. Et Øjeblik efter kører vi mod København. Kl. er 7.

Væk mig i Overmorgen!

Det var en pragtfuld Øvelse. Kun det med Bjørneskindshuen skuffede mig. Nu er jeg hjemme igen. Det er dejligt. Nu vil jeg sove. Men naar der næste Gang bliver Fællesøvelse, er jeg der straks. Den lader jeg ikke gaa fra mig. God Nat! Væk mig i Overmorgen!

„Mister“.

SKOLESCENEN

Efter at have hvilet ud i Sommermaanederne begyndte Dansk Skolescene sin anden Sæson med en Samling „Studenterscener“. Det var dels nogle Afdelinger af Hostrups „Genboerne“ og „En Spurv i Tranedans“ og dels nogle Studentersange. Man maa atter denne Gang bemærke den Stilsikkerhed, hvormed Skolescenens Forestillinger er sat op, der var over Regensværelset netop det Præg af studentikos Fattigdom, som der burde være, og ligeledes gjorde en meget smuk Fortundekoration berettiget Lykke, og det gjaldt her som tidligere, det var mere Helhedsbilledet, end den enkeltes Præstation, der fæstnede sig i Bevidstheden. Et enkelt Træk var, at Glassene hævedes paa samme Tid og blev holdt løftede under hele Skaaalen, det gjorde, at Billedet fik Tid til at sætte sig fast.

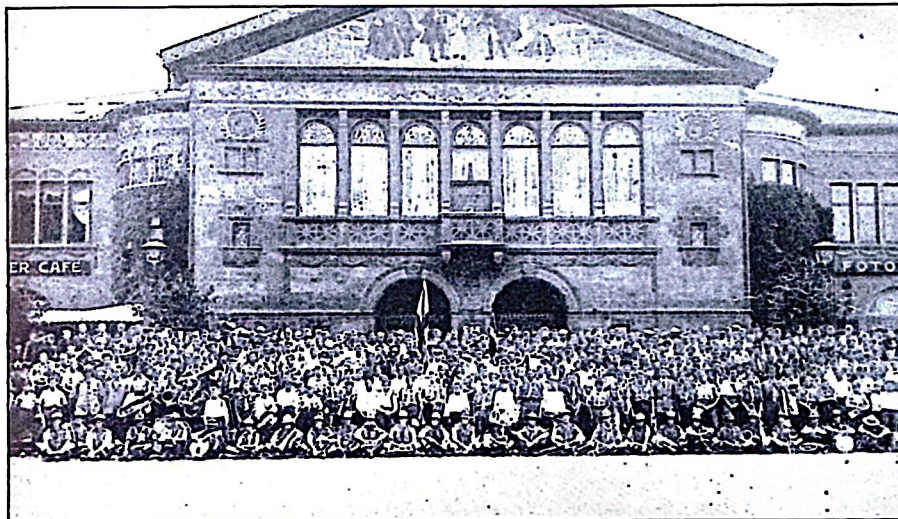
Svend Methling.

I „Genboerne“ var Herr *Elith Pio* en fortræffelig „Jerusalems Skomager“, han tegnede Skikkelsen klart og enkelt med rene Linjer og Jødens bratte Overgange fra Højhed og Poesi til det krybende og simple, var mesterligt betoned. Med „Den evige Jøde“ fjøede Herr Pio et nyt Blad i sin Laurbærkrans. *Einar Juhl* viste nye og frodige Skikkelser som Søren Torp og Eller, og *Svend Methling* var ung og frisk som Klint; det samme kan desværre ikke siges om *Paul Ingerslev*, der som Hutter havde skudt helt ved Siden af.

Et nyt Navn paa Skolescenen var *Kaj Holm* fra Betty Nansen Teater, han skabte et Par udmærkede Studentertyper, ham vil Skolescenen sikkert faa Glæde af.

Alt i alt en smuk og sevrærdig Forestilling. ego.

F. D. F.s ORKESTERSTÆVNE I AARHUS

Den store Begivenhed i denne Sommer indenfor F. D. F., var Orkesterstævnet i Aarhus i Begyndelsen af August Maaned. Her var ca. 350 af F. D. F.s Orkestermusikere foruden Malmø-Scouterne berømte Hornorkester samlet til Stævne en Uge igennem under Ledelse af Forbundssekretær Axel Bang. Det blev en Uge rig paa Oplevelser med kammeratligt Samvær, fornøjelige Fester og Udflugter i Aarhus smukke Omegn. Men først og fremmest samledes man naturligvis om Musikken. Læge Rosing-Schou, der selv var en af de første Orkester-Drenge i F. D. F. og i mange Aar dirigerede Frederiksberg Orkester, var Overdirigent for det mægtige Orkester, der efter et Par Dages Sammenspil skulde give Koncert paa Aarhus pragtfulde Stadion.

Faa havde vist tænkt, at Drenge kunde præstere saa god Musik som den, der blev præsteret ved den store Koncert Søndag den 2den

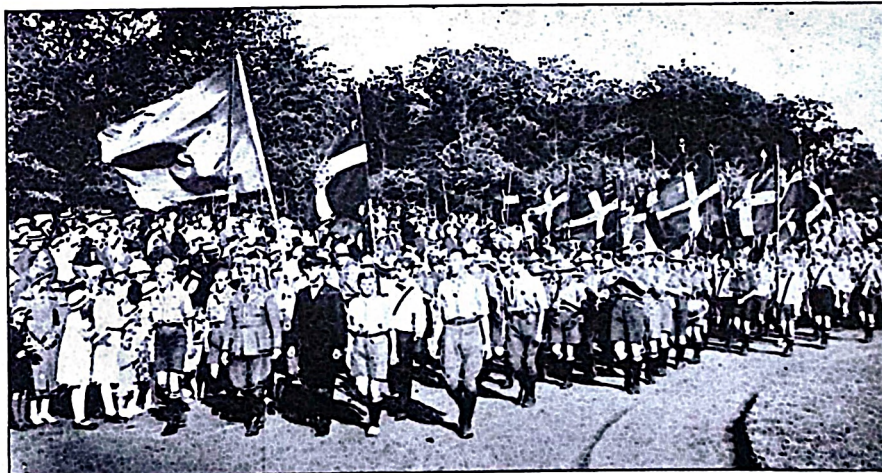
August. — Det var forbavsende at høre, hvor rent og sikkert disse 350 Drenge spillede — og med en Tonefylde, som man kun sjældent hører det. 6—7000 Tilhørere overværede Koncerten og lønnede den med stærkt Bifald, navnlig da Orkestret spillede den flotte „Marche lorraine“ og sluttede af med Ouverturen til „Elverhøj“. Særlig fest-

lig blev Koncerten ved at Stævnets Protektor, Kronprinsen, havde givet Møde, og til Slut blev hilst af 800 F. D. F'ere, der med Orkestrene og 20 Dannebrogssfaner i Spidsen defilerede forbi, medens Malmø-Scouterne spillede en af deres mest klingende Marcher.

Ogsaa den sidste Aften under Stævnet blev en Oplevelse, som sent vil glemmes. Efter en Afskedsfest i K. F. U. M. drog Orkestrene for sidste Gang gennem Byen til Bispetorvet, ledsaget af Fakkelbærere. Paa Torvet foran den store Domkirke havde der samlet sig mindst 10,000 Tilhørere. Det samlede Orkester spillede endnu et Par Numre, og efter at Faklerne var kastet i Baal, sluttede Stævnet med Afsyngelsen af „Dejlig er Jorden“.

Hb.

Øverst: Stævnedeltagerne foran Aarhus Teater.
Nederst: Stadion rundt med Fanerne og det svenske Orkester i Spidsen.

AF SOMMERENS BROGEDE BILLEDBOG

Havregrød!

Kan du li' Havregrød? Jeg elsker Havregrød; men jeg spiser den kun i Sommerlejr.

Vor Trop var paa Bornholm i Sommer. Vi vandrede Bornholm rundt, saa Sveden drev af os. Bornholm er en dejlig Ø, og hvor er der mange Sild. Vi fik Sild til Middag hver anden Dag. Silden vokser jo derovre i lange Stænger.

Det er jo Havregrød, jeg skal fortælle om. Vi havde ligget tre Dage ved det skønne Gudhjem. Vi spiste Havregrød hver Dag.

Den tredje Dag fik jeg Tjansen at gøre vor kære Havregrødsgrøde ren. Den saa dejlig ud. Patrouillens Medlemmer havde desværre ikke spist Grøden op. Der laa endnu et to Tommer tykt Lag mørkebrunt Grød i Bunden af Gryden. Jeg vandrede spørgmodigt ned til Stranden med Gryden under Armen, og begyndte at bearbejde Grydens Indre med mine bare Næver. Pludselig hørte jeg bag mig en irriterende Latter. Det var Erik. „Det er ikke noget at grine af“, bemærkede jeg irriteret. Han blev ved med at grine. Jeg skubbede til ham for at faa ham væk. Hans ene Fod kom derved i intim Berøring med en stor Sten. Han faldt pladask om paa Halen og havnede med et prædøvendt Brag i Gryden. Efter megen Besvær lykkedes det mig at fravriste hans ømme Bagparti Gryden. Hvor saa han ud. — — —

*Paa Vandring.
Inds. Skipper Clements Trop.*

Nu var det min Tur til at le. Erik blev gal i Hovedet; mere paa Gryden end paa mig. Han tog Gryden og kylede den ud i Vandet.

Jeg for ud i Vandet efter Gryden. Det var forsent. Gryden sejlede nok saa stolt hen ad Havets Overflade. Den var fortabt — — — Gudskelov! — — — Nu bliver vi fri for Grød i Fremtiden. — — —

Glæden var stor blandt mine Kamme-

rater. Det var et dejligt Øjeblik, da jeg mistede Gryden af Syne.

Næste Dag brød vi Lejren op. Efter flere Timers sveddryppende Vandring naaede vi Tejn. Vi fik Lov at gaa i Vandet. Erik og jeg stod ved Siden af hinanden paa Strandbredden. Det var nu omtrent lykkedes ham at faa Spisesedlen fjernet af sine Bukser.

Vi kom ud i Vandet. — — — Hvor var det dejligt.

Pludselig skubber Erik til mig. „Du“, siger han og peger frem for sig, „hvad er det, der kommer sejlene dér? Jeg stirrede, saa jeg rigtigt. Jo, dén var ikke til at misforstaa, det var vor kære Aluminiumsgryde, der vendte hjem igen.

Næste Morgen fik vi Grød igen!

*Frank Duurlo,
1. Absalon Trop.*

(Tilkendt 1. Præmie.)

1. Aarhus Trop.

9 herlige Dage nu tilbragt vi har med Fryd og Lejrlivets Glæder, en Tid, der var skøn, som Spørnes Glar, en Tid vi ej glemmer, men evigt va'r. Vor Barndom omslynger med Hæder. —

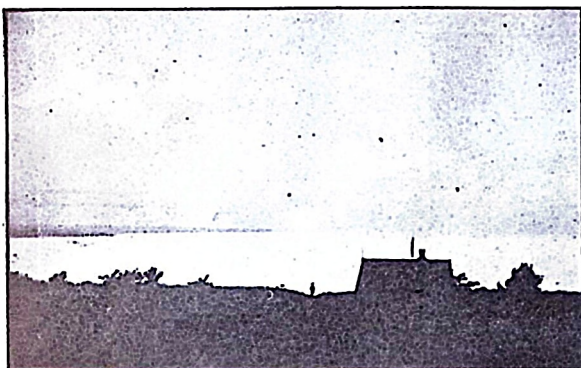
Min kære, gamle Trop tog paa Sommerlejr med alle sine Drenge — og Lejren skulde ligge ved Fakkegrav ved Vejle fjord. — I psende Regn drog vi afsted,

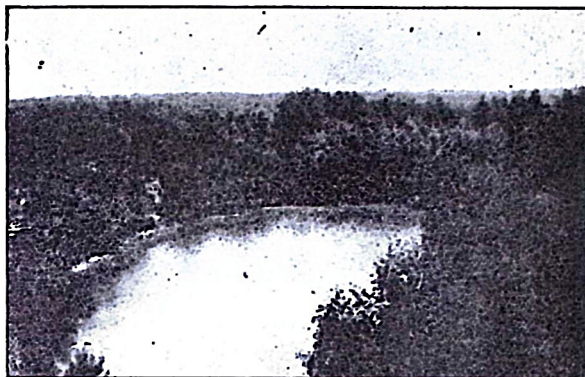
En lille Rumkasse. Inds. Poul Schilling-Hansen. 1. Absalon.

Kartoffel-Skrællere. Inds. Gunnar Hansen. Ansgar-Troppen.

Solnedgang.

Indsendt af Erik Kjersgaard, 1. Absalon.

Skovsøen.

men det søgte Humør, som aldrig fornægter en Spejder gjorde sit til, at vi under Sang omsider naaede Lejrpladsen en Eftermiddag ved 4-Tiden. — Hurtigt rejstes Teltene, og Patruljerne begyndte straks at grave deres Kogsteder og alt forefaldende Lejrarbejde. — Ved 9-Tiden om Aftenen var meget tilendebragt og trætte, men glade lagde vi os til Ro i vore smaa hyggelige „Hoteller“.

Vi vækkes af Reveillens kendte Toner og kaster os med en Kraft, der minder om vore Forfædre, de gamle Vikinger, ud i de blaa skummende Bølger.

En smuk Morgenparade følger derefter, og Formiddagen er helliget Konkurrencer. — Præcis 12 toner Gong-Gongen gennem Lejren; der spises, stor er Appetitten og Drengene er meget stolte over den Mad, som de selv har lavet. — Efter Middagen skrives det første Brev hjem til Mo'r, hvorefter der hviles; senere paa Dagen arrangeres en spændende Haandboldkamp. — Om Aftenen tændes det herligste Lejrbaal, hvor muntre og alvorlige Sange veksler mellem hverandre, og alt for tidligt blæses „Retræte“, saa skal de mindre i Seng, medens vi ældre, de granvoksne, tænder Fibernes og hygger sig endnu en Time ved det luende Baal. — Men snart gaar ogsaa vi til Køjs, og Natten sender sine Taager ud over den slumrende Drengelæjr.

Den ene herlige Dag afløser den anden. — Pragtfuld Spadseretur til de skønne, gamle Gaarde, „Rosenvold“ og „Barritskov“, hvor vi af den elsværdige Greve faar alt forklaret, og efter en 30 Km. lang Tur vender vi syngende tilbage til Lejren for at indtage vore solide Aftenklemmer. — Men, som det

mest uforglemmelige staar dog Lejrens to sidste Dage, hvor vor kære Divisionschef med to engelske Troopsførere besøgte os. — Det var som en hel lille Jamboree; og da vi om Aftenen sluttede med Præmieuddeling og Chokolade til alle Gæsterne, da var det som Højdepunktet af Spejderlivet var naaet, da forstod vi, at i de Dage havde vi lært mere end i flere Aar, da forstod vi, at det evige, stærke og bærende Kammeratskab er det som Spejderbevægelsen skal bygge videre paa. Og vi unge Sønner af Danmark gik for sidste Gang til Køjs, og sikkert

er det, at mangen en Dreng sov den Aften ind med duggede Øjne, nu var det herligste af alt herligt forbi, ja

den glemmer vi sikkert ingensinde. — den Tid er vores bedste Minde,

Andreas Wilsor, 1. Aarhus.

En Patrulje-Sommerlejr.

„De smaa Lejre er nu — trods alt — de bedste...“

Saaledes lød Sommerens Fyndord, og det samme Resultat var vi kommet til i Vinter, da Patrouillen var samlet for at drøfte Sommerturen. Det endte da ogsaa med, at vi fik lavet en glimrende Tur med 8 Deltagere. Da Varmehøjen havde været i nogle Uger, forlod vi en tidlig Søndag Morgen Odense med Kurs mod Vest. Vi havde tidligere sammen med en Trop fra Aabenraa ligget i Sommerlejr ved Blaavandshuk og valgte nu igen i Sommer vor gamle Lejrplads lige bag den yderste Klitrække. En herligere Lejrplads kan næppe tænkes. Lige bag Klitterne en pragtfuld bred Strand, og et Hav, som det er en Fornøjelse at komme ud i om Morgen; ikke denne kedelige Kant af Tang og skarpe Sten, som ødelægger Fødderne, men hvidt Sand over det hele. Kun „Dengse“ forstod ikke hvad det vilde sige at løbe fra Teltene lige i de friske Bølger, kun en Gang lykkedes det os at faa ham i Vandet til Knæene.

Desværre begyndte det at skylregne saasnart Lejren var rejst, og I ved sikkert alle, at det ikke er nogen morsom Fornøjelse, naar man skal have Regnslagene bredt ud over Soveposerne fordi Vandet gaar igennem Teltet.

Bøfferne vendes.

Indsendt af S. Vesterbro.

En tidlig Morgen blev jeg purret ud med den Besked, at Redningsbaaden skulde ud paa Prøvesejlads om en halv Time. For en Gangs Skyld lykkedes det at faa Patrouillen op i en Fart. I har vist aldrig set en Skude Havregrød blive tilberedt saa hurtigt som den Morgen, og det var virkelig nok Umagen værd at se Redningsbaaden gaa ud med de vejrbidte, jyske Redningsmænd ved Aarerne. Hvor mange af Jer har mon haft eller faar Lejlighed til at se det.

Vor Mad var rent ud sagt fænomenal; men Lejrmad er nu altid Genstand for Kritik. En Dag stod der paa Menukortet: „Budding med Frugtsauce“; men om det nu var Regnen, eller om der havde været andre Magter med i Spillet, Buddingen blev til den herligste Creamsuppe. Kokkene tav klogeligt stille og nævnte et voldsomt elegant Navn.

Trods Regnen var Humøret godt, og alle var enige om, at Turen var meget vellykket. Den sidste Aften holdt vi stort Lejrbaal med Chokolade og Kringle. Søndag Morgen brød vi Lejren og kørte den lige Vej til gamle Odense, som vi naaede om Aftenen. Tilsidst et lille Vers, som jeg fandt i Kroens Fremmedbog: „Dejlige Klitter med Lyng og med Sand. Blaavand! du Eventyrets Land, aldrig vi synes, at ret vi dig kender, derfor bestandig tilbage vi vender.“

Jeg tror, de fleste af dem, der var med, slutter sig til disse Linier.

Scout.

3' Odense Trop's 1' Sen. Pat.

Morgenparade
(1. Grenaa).

Indsendt af J. Juul.

Første Punktering.
Inds. af Aage Hinrichsen, 1. Maribo.
Før Badet.

Inds. af Johan Kreutzer, Jyderup.

Et Overfald.

Det var en lun Sommernat, Stjernerne tindrede paa Himmelen, og et Stykke borte slog en Nattergal sine Triller. Nede i en Dal laa en Lejr; man kunde lige skimte de hvide Telte i Halvmørket; der var fire. Om Vagtbualet sad Vagten, alle tre indhyllet i deres Tæpper.

Knap 20 Meter fra dem laa i et Buskads en Patrouille paa fem Mand. Pludselig forlod de Buskadset, en for en, saaledes at de kom til at ligge i en Rundkreds rundt om Vagten. Paa et Vink fra Føreren sneg de sig lydløst som Slinger — hen imod dem.

Da var der en, der uforvarende kom til at lægge Armene paa en Gren.

Den knagede.

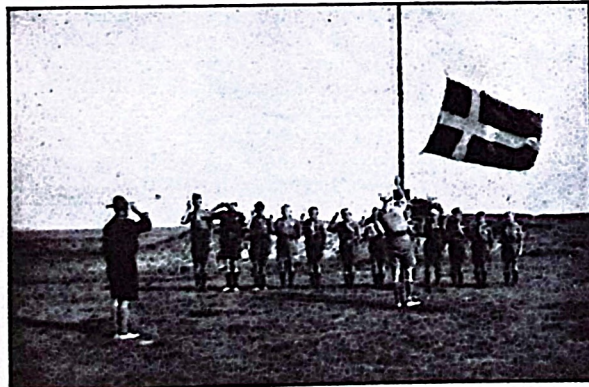
Vilde Vagten opdage det?

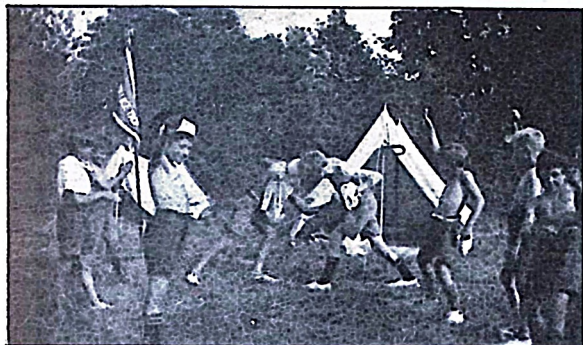
Jo, nu rejste den ene af Drengene sig op, men i det samme fik han et Tørklæde i Munden og blev væltet om paa Jorden. Hans Kammerater gik det ikke bedre, og snart efter laa de alle tre bastet og bundet. De fem heldige holdt saa Raad om, hvad de skulde gøre med Fangerne. Der var nogle af dem, der kom med gode Raad, men de blev alle afslaaet. Endelig kom Patruljeføreren med et godt Raad, som blev enstemmigt vedtaget.

De tre arme Fanger blev lagt 10—15 Meter fra et Træ, i hvilket Patruljeføreren satte en af deres Knive. Derefter tog de alle Patrulje-Standerne fra Lejren og efter at have budt Fangerne Farvel, forsvandt de ind i Skoven, lige saa lydløst, som de var kommet.

Paa Høstarbejde
(1. Grenaa).

Indsendt af J. Juul.

Akrobater.

Indsendt af K. Werge, Tølløse.

De tre rullede sig med nogen Besvær hen til Kniven og fik ved fælles Hjælp skaaret Rebet over. De allarme-rede i en Fart Lejren, som straks begyndte Forfølgelsen, kun efterladende et Par Mand derhjemme.

Men de fem Røvere var ikke til at finde, og efter at have rodet den nærliggende Skov omkring en Tid, gik de tilbage til Lejren. — Hvilket Syn, de to Vagter laa bundet paa Jorden med en Patrulje-Stander under hver Arm. Paa hver af dem hang en Seddel med Theinvitation til hele Troppen og deres Adresse: Per Olsens Mark, Øst for hant Gaard.

Ping,

1. Nærum.

Sommerturen 1925.

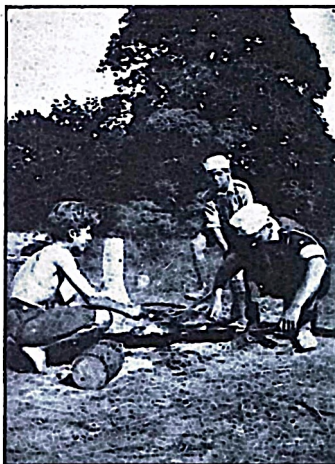
Om Morgen den 18. Juli Kl. 7 præcis rullede de to Biler ud af Gaarden med Musik, vinkende Hænder og Lommetørklæder. Sommerturen i Aar skulde gaa til Bovbjerg ved Vesterhavet, hvortil den ogsaa gik for 4 Aar siden. Ruten var over Sjørup, Frederiksdal, forbi den store Renpark, Kongens Hus til Karup Aa, hvor vi gjorde Holdt. Her var nogle af os ude at faa et forfriskende Bad, hvorefter vi spiste en af vore medbragte Madpakker.

Vi kørte videre mod Holstebro, men en Mils Vej derfra punkterede et Hjul paa en af Bilerne, hvilket gav en Times Forsinkelse, vi naaede derfor først Holstebro ved 12 Tiden. Her ventede vi atter $\frac{1}{2}$ Times Tid medens en Ring til en af Bilerne blev repareret.

Boksekamp.

Indsendt af K. Werge, Tølløse.

Frikadelle-Fabrikation.

Inds. af K. Werge, Tølløse.

I Ventetiden gav Musikken et Par Numre til bedste. Vi naaede uden flere Uheld Bøvlingbjerg Kl. 2 Eftm., hvor vi skulde inkvarteres til Spisning, og jeg skal love for, at vi blev gæstfrit modtaget af Møller Mads Jensen og Hustru, som første Lærer Danneskov kendte fra sin Udenlandsrejse. Kort efter Ankomsten kørte vi til Havet. Det var dejligt at være ved Vandet, som næsten var meget stille. Efter at have tilbragt et Par fornøjelige Timer derude besaa vi Fjaltring Redningsstation, de havde en Baad med 12 Aarer, og vi saa Redningsstolen, Korkseler og Raketter af forskellig Størrelse. Derefter kørte vi tilbage til Bøvlingbjerg, hvor vi spiste til Aften hos Møller Mads Jensen og Hustru. Om Aftenen tilbragte vi et Par hyggelige Timer i vore gæstfri Værters Have med Sang og Musik. Kl. 10 $\frac{1}{2}$ gik Spejderne til Ro i Teltene og de faa „Civilister“ i en Højlade. Saaledes sluttede den første Dag, rig paa Oplevelser og Minder.

Næste Dag stod vi op Kl. 7 Morgen og tog os et Bad i en nærliggende Aa. Kl. 8 fik vi Havregrød og Morgenkaffe, hvorefter vi overværede Gudstjenesten i Bøvlingbjerg Valgmenighedskirke. Her holdt Pastor Nielsen en god og smuk Prædiken. Vi besaa efter Gudstjenesten den smukke Kirke baade udvendig og indvendig. Efter Middagen, ogsaa hos Møller Mads Jensen, fik vi et lille Hvil til Kl. 2, og nu gik Turen til Bovbjerg, hvor vi atter fik et forfriskende Vesterhavsbad. Vi besaa Bovbjerg Fyr-

Fra Sorø Akademi.

Inds. af 1. Gentofte.

taarn, som kan ses 6 danske Mil ud over Havet. Efter Kaffen paa Bovbjerg Badehotel gik vi igen en Tur i Vandet. Langt ude saa vi nogle Marsvin boltre sig, og nogle Steder, hvor vi gik i Vandet, gik vi og vadede i store Stimer Sild. Efter at have givet Havet et dundrende Hurra gik vi tilbage til Bilerne og kørte til Bøvlingbjerg. Her blev vi fotofraserede udenfor Kirken.

I Forsamlingshuset ventede der et rigt og overdaadigt Aftensbord, som var arrangeret af Beboerne i Bøvlingbjerg paa Mads Jensen og Hustrus Foranledning. Her blev Taler holdt af Pastor Nielsen, Lærer Jørgensen, Bøvlingbjerg, Mads Jensen og Danneskov. Og som Slut paa Dagen gav vi en lille Underholdning, bestaaende af Sang, Musik, Folkedanse o. s. v. for Byens Folk, som var mødt talrigt op. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ næste Dag stod vi op og fik alle vore Sager læsset paa Bilerne. Efter Morgenmad Kl. 7 $\frac{1}{2}$, sagde vi Farvel til vore gode Værter og kørte under Musik og Hurraraab til Holstebro, som vi naaede ved 10 $\frac{1}{2}$ Tiden, og hos en af Elevernes Familie blev vi modtaget med Sodavand, hvortil vi spiste en medbragt Madpakke fra Bøvlingbjerg. Kl. 11 $\frac{1}{2}$, kørte vi videre mod Viborg, men et Stykke udenfor Holstebro punkterede en af Bilerne, det tog kun 10 Minutter, saa gik det videre, og vi naaede atter Karup Aa, hvor vi fik et Bad. Nu gik det videre mod Viborg, hvortil vi ankom Kl. ca. 2 Eftm. Her spiste vi til Middag og besaa Museet og Viborg smukke Domkirke. Kl. 5 gik det hjemad, og vi naaede Bøggildgaard ved 6 Tiden, og da vi gik i Seng om Aftenen, var det i Bevidstheden om, at vi havde tilbragt 3 herlige Dage i den frie Natur.

Der er særlig to Mennesker, som har indprentet sig i vor Bevidsthed, og som vi aldrig vil glemme, det er Møller Mads Jensen og Hustru, for deres storslaaede Gæstfrihed og Venlighed.

Christian Andreassen.

1. Bøggildgaard.

2. Absalon Trop.

2. Absalon afholdt Sommerlejr paa Falster.

Jeg har en Smuglerhistorie at fortælle. — En Dag lagde en lille Skonnert til, ikke ret langt borte fra Land, lige ud for vor Lejrplads. Den saa ganske almindelig ud, og der var ikke noget at bemærke paa den. Da vi efter Lejrbaalet

skulde til Køjs, bemærkede vi, at Skibet absolut ingen Lanterner havde tændt. Det var mærkeligt. Det blev paalagt Vagten at holde Øje med Skibet. Da Tropsføreren næste Morgen spurgte, om de havde set noget, sagde de, at de havde set en hel Del Lys som blev tændt rundt omkring i Skoven. Næste Nat havde Skibet heller ingen Lanterner tændt. Hm! Jeg skulde den Nat have Vagt fra 12—2. Tropsføreren var ogsaa oppe, og vi saa da een komme gaaende med en Lygte, som han svingede med. Fra Skibet blev

„Willemoes“.

Indsendt af Jørgen Roos.

dette besvaret. Derpaa gik han tilbage til Skoven. Efter at dette var forbi, gik Tropsføreren til Køjs igen; men vi fik Paalæg om at vække ham igen, hvis der ellers viste sig noget. Paa Resten af Vagten saa vi ikke noget, og vi gik da ind og purrede næste Vagt, hvorefter vi fik vor velfortjente Søvns. Den næste Morgen var Skibet forsvundet uden at nogen havde lagt Mærke til det.

Skovfogeden sagde, at hans Hø var faldet ned og overtrampet. Han havde gennemledt hele sit Høloft i Haab om at finde Sprit; men det var forgæves. Hermed slutter den Smuglerhistorie.

Jeg maa bekendtgøre, at det er en „sand“ Historie.

Torben Klaumann.

2. Absalon Trop.

1. Struer Trop.

Sammenknyttets Sted med Sted, ligner Kortet lidt en Skude — Bornholm, der agterude, det er Jollen vi har med.

Saaledes synger Christian Richard, og mon der findes noget herligere Sted for raske Spejdere at foretage en Sommer-tur til, end netop Bornholm, den Østersøens Perle, der er saa helt forskellig fra det øvrige Danmark. Jeg tror det næppe; men ligesom alting i Verden har en Bagside, saa kan en saadan Tur ogsaa have sine Ulemper. I følgende lille Ud-drag af min Dagbog skal der fortælles om et saadant lille — halvt komisk, halvttragisk — Uheld.

21.—7.—25.

Vi er paa Vandring mod Hammershus Ruiner. Støvede, forvarmede og vandsmægtende af Tørst, kæmper vi os frem Skridt for Skridt. Men Stien, vi gaar paa, er ikke let at slaas med. Snart klatrer den til Vejrs med en Stejlhed og Stædighed, som bilder den sig ind, at den er selve Vejen til Himlen, og snart kaster den sig ned med en Selvpogivelse, som ventede den aldrig mere at dukke op fra den mørke, sorte Gryde paa Kløftens Bund. Men Humøret er højt, saa man har ikke megen Tid til at ærgre sig. Desuden er der nok at se for os, der elsker Naturen og dens Skønhed. Stien, der snor sig langs det blaaende Hav, er kantet med blomstrende Hvidtjørn og vilde Roser, og over os er en dybblaa Himmel, hvorfra Solen skinner — næsten alt for brændende.

Efter at være gaaet ca. 10 Minutter gennem en lille Birkeskov, titter imidlertid de gamle, interessante Ruiner frem gennem Løvet, og snart ligger hele Hammershus for vore Øjne — kun adskilt fra os ved en dyb Kløft.

Hammershus Ruiner ligger paa et helt lille Bjerg, der paa de tre Sider afskæres fra det øvrige Bornholm af stejle, kratbevoksede Kløfter, og som paa den fjerde Side falder brat ned mod den klippefulde, af Havet sønderrevne Kyst.

Vi mærkede pludselig, at vi var blevet glubende sultne af den lange, anstrengende March med den tunge Bagage, og bestemte os derfor til at faa en ekstra-fin Middag. „Menuen“ blev fastslaaet til Spdsuppe og Bøf, og 2 af os blev sendt

ned til Allinge (1,5 km.) for at proviantere.

Endelig — endelig var Maden færdig, og vi lejrede os med vore Spisegrejer rundt om Madgryderne. Spødsuppen med Rosinerne smagte herligt, der var blot alt for lidt. Saa kom vi til Bøfferne. De skulde smage. Men oh, ve — den første Bid fortalte os, at Kødet var halvt fordærvet.

I de følgende Minutter gennemfløj mit Humør hele Barometerskalaen — til det tilsidst stod paa Jordskælven — over den forbistrede Slagter, der havde povet at sælge os saadan noget Kød! Og saa havde han endda sagt, at det var friskt!

Vi havde nu imidlertid glædet os til Bøfferne og spiste derfor vore to Bøffer hver, med forholdsvis god Appetit. Ak, havde vi blot aldrig gjort det. Da jeg gerne vil gælde for at være et forholdsvis dannet Menneske, holder jeg ikke af at omtale Følgernes; nok er det — jeg køber aldrig — aldrig nogensinde mere Bøfkd til varmt Vejr.

Valdemar Kornerup.

1. Struer Trop.

1. Svendborg Trop.

Lørdag Eftermiddag Kl. 2 Afsejling fra Svendborg med Damperen „Falken“.

Søndag Morgen Kl. ca. 8 Ankomst til København. Afsejling til Rønne Kl. 11 Aften. Ankomst Kl. ca. 7 Mandag Morgen i øsende Regnvej.

Ved Middagstid klarede det op efter flere Ugers uafbrudt Regn, og vi havde fint Vejr hele Ugen.

Kl. ca. 2 Afmarch fra Rønne og Kl. ca. 8 Ankomst til Almindingen.

Tirsdag Formiddag besaa vi Stedet og besteg Rytterknægten. Kl. ca. 2 Afmarch og Kl. ca. 7 Ankomst til Gudhjem.

Onsdag Middag Afmarch og Kl. ca. 6 Ankomst til Rø.

Torsdag Formiddag besaa vi Klipperne og var bl. a. inde i den vaade og den tørre Ovn og i den Sorte Gryde, der er en ca. 50 m lang underjordisk Gang med en Udvidelse inderst inde. Kl. ca. 2 Afmarch. Kl. ca. 9½ Aften naaede vi Hammeren, hvor vi paa Grund af Mørket straks gik til Køjs i Hammergaardens Lade. Næste Morgen,

Fredag, flyttede vi til en uhyre smert og paradisk Lejrplads paa den ene Skraaning af „Paradisdaalen“ lige overfor Hammershus. I Løbet af Dagen var

vi rundt og se alle de forskellige Severdigheder.

Lørdag Kl. ca. 2 Afmarch fra Hammeren og Kl. ca. 7 naaede vi Johns Kapel, hvor vi slog Lejr.

Søndag Formiddag besaa vi Stedet, fældede et Par TræroFætiO ötindeCH ned ad en Trappe med 120—130 Trin. Kl. ca. 2 Afmarch; Ankomst til Rønne Kl. ca. 8. Kl. 11 Afsejling fra Rønne og Ankomst til København næste Morgen Kl. ca. 7.

Mandag Middag Afsejling fra Køben-

havn og Tirsdag Aften Kl. ca. 9 Ankomst til Svendborg.

Finis!!!

Indsendt af Arne Jensen,

1. Svendborg Trop — Svendborg.

Spejlæggene.

Det var Søndag. I den Anledning skulde vi have Spejlæg til Frokost. Spejlæggene var usædvanlig store, da de blev serveret, og da vi for blot en halv Time siden havde faaet Havregrød, var vi ikke videre sultne. Til hvert Spejlæg hørte en tyk Klemme. Der var spejlet 12 Æg, men da en af Spejderne var borte, blev det 12. Æg sat paa Auktion. Buddene faldt ret livligt, og Ægget naaede op paa 50 Øre. Spejderen, der bød 50 Øre for Ægget, var imidlertid lige begyndt paa det første Æg. Da han næsten var færdig med Ægget, be-

gyndte han at blive møt. Han besluttede derfor at holde Auktion over det Æg, han havde købt for 50 Øre. Denne Gang faldt Buddene lidt trent, og det trak længe ud. 35—36—40—41! Da pludselig opdager man, at den Spejder, der havde sat Ægget til Auktion, ganske rolig sad og spiste Ægget. Stor Munterhed.

Kai Storm, Glentetroppen.

5. Bytrop.

Vi skulde møde paa Nordre Toldbod Kl. 5 Eftermiddag og skulde starte paa den store Sommertur. Vi sejlede med den svenske Damper „Hansa“ til Malmø. Damperen skulde losse, saa vi maatte vente 2 Dage. Næste Dag var det Søndag, saa vi kunde ikke faa nogen varm Mad. Knud Jensen var ikke Fører, for han laa i Kildekrog, saa var Orla Jensen Fører, men det varede kun en Dag, saa rejste han hjem, saa maatte Holger Bryld lede. Imidlertid skulde vi sejle, det var bedre end at ligge i Havn. Vi kom forbi Landskrona, Helsingborg, hvor vi traf Knud, Halmstad, Varberg med Fæstningen, og Göteborg.

I Göteborg overnattede vi i K. F. U. M som var meget gæstfrie imod os. Om Eftermiddagen var vi i Slottskogparken. Den svarer til Zoologisk Have. Næste Dag skulde vi med „Juno“ til Troldhättan. I Troldhättan saa vi Vandfaldene. Næste Dag skulde vi marchere. Jeg vil kun fortælle Ruten, da der ikke er Plads til at fortælle, hvad vi oplevede. Ruten var: Troldhättan, Vänersborg, Öre, Ed til Korsjö paa den norske Grænse. Vi gik gennemsnitlig 27 Kilometer om Dagen, og vi maatte kun gaa 15. Vi skulde køre med Tog i Norge. Vi kørte fra Kornsjö, Frederikshald, Sarpsborg med den 20-Meter høje Sarpsfoss. Vi var derude om Aftenen til Oslo.

Vi var oppe paa Frognersæteren med elektrisk Tog. Deroppe gav nogle norske Spejderførere os Kaffe og „Brus“. Sent om Aftenen kørte vi hjem igen. Vi havde ogsaa været paa Skimusæet, hvor alle Slags Ski er samlet. Næste Dag var vi igen deroppe for at de som ikke havde set den, kunde faa den at se. Vi var ogsaa i Vandet. Det var sidste Dag, og omtrent 2 Timer før vi skulde sejle, begyndte det at regne. Vi sejlede samme Nat. Det var et frygteligt Vejr. Det lignede og tordnede.

Den næste Dag Klokken 2 var vi i København, 14 Dage efter vi var rejst.

Aage Ludvigsen, 5. Bytrop.

Sørø Kolonnes Sommerlejr

holdtes ved Charlottenlund, nord for Lohals, i Dagene fra 2. til 12. Juli. Der var kun 35 Deltagere, hvilket vistnok maa anses som et Tegn paa, at Spejderne i Kolonnen foretrækker at drage ud 2—3 Stykker paa egen Haand, hvortil vel ikke er stort at sige, hvis de i Forvejen har erhvervet sig den fornødne Træning til, at en saadan „Vandring“ eller snarere „Køretur“ kan gennemføres forsvarligt.

Lejren var begunstiget af godt Vejr, Langelandernes Gæstfrihed var overstrømmende, Lejrbaalsaftenerne meget fornøjelige. Badegæster fra Lohals gik den ikke helt korte Vej for at se Lejren og „være med“ om Aftenen. Desuden havde man Besøg af Spejdere fra København Omegn, fra Langeland og grønne Spejdere, som næsten alle overnattede. Et forventet Besøg af Spøjspejderne udeblev desværre.

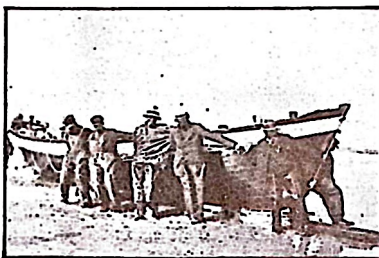
Kolonnehjefen.

1. Gentofte Trop.

1. Gentofte Trops Sommerlejr laa i Aar ved Vallø Strand. Helt ude paa Strandbredden laa vore Telte, saa vi i de forfærdelig varme Dage rigtig kunde nyde godt af den køligere Brise ude fra Køge Bugt. Og hvor vi badede! Ja, vi drev maaske lidt vel meget i den Lejr, men man kan ikke kalde det, at vi laa paa Landet, for vi tilbragte det meste af Dagen i og paa Vandet. Vi havde af en Fisker faaet Lov til at laane en gammel Fram, saadan en fladbundet Baad, og den stod der nogle svære „Spøslag“ om.

Vi var selvfølgelig oppe og se det gamle Vallø Slot med den store og flotte Park uden om, og en Dag var vi nede ved Køge Spnakke at se de store Stenlejer, hvor Stenene inde fra Strandbredden, efter at de er sorteret i forskellige Størrelser, transporteres ad en Tovbane ud til nogle store Siloer, der staar langt ude i Vandet, saa langt ude, at Damperne kan lægge lige ind dertil og faa lastet Stenene ind. Det tager kun en lille halv Time at faa ladet en Damper, thi Siloerne er saa høje, at Stenene løber lige ned i Damperen, naar der lukkes op forinden i Siloen.

En anden Dag gjorde vi en Biludflugt sammen med Sct. Jørgens Ulvæflokk, der laa i Lejr i Nærheden, ned til Vemmetofte, og der besøgte vi vores Ulvunger

Redningsbaaden.

Fot. E. Duch, Odense.

i deres Lejr og besaa Vemmetofte adelige Jomfrukloster. Vi fik nu ogsaa vore egne Ulvunger med op i Bilen og tog saa videre til Fakse Kalkgruber, hvor vi saa flere store Sprængninger og klatrede op og ned ad de stejle Vægge ned til Gruben. Paa Tilbagevejen kørte vi selvfølgelig igen om ad Vemmetofte, hvor vi lassedede Gentofte Ulvæflokk af og fik The, som en Spejderfader havde lavet til os, medens vi var borte.

De fleste Aftener tilbragte vi sammen med Sct. Jørgens Trop, der som før sagt laa i Lejr i Nærheden, og vi er denne Trop meget taknemlig for den Gæstfrihed, vi altid nød i dens Lejr.

Won-Tolla.

1. Absalon Trop.

1. Absalon Trop skulde i Aar paa Vandring Bornholm rundt, og vi drog af Sted med Bornholmdamperen „Ørnen“ d. 4. Juli om Aftenen. Vejret var godt, Maanen skinnede, Stjernerne funkede, og vi sejlede nu fra København for at tilbringe 14 Dage paa Bornholm. Næste Morgen ved 8-Tiden naaede vi Rønne Havn, og kort Tid efter havde vi Bornholms Jord under

Staaende Souper.

Fot. E. Duch, Odense.

Fødderne. Den første Lejr skulde være ved Ekkodalen, og vi gik nu til Jernbanestationen for at køre til Almindingen. Vi naaede Lejrpladsen ved 11-Tiden og fik hurtigt Lejren etableret og begyndte vor første Udflygt; gennem Ekkodalen til Ruinerne Gamleborg og Lilleborg samt Rytterknægten med Kongemindet, hvorfra man havde en udstrakt Udsigt. I det fjerne saa vi Stedet, hvor den næste Lejr skulde ligge, og det blev naaet Dagen efter.

Denne Lejr blev dejlig med Omgivelser af sjælden Art, idet vi havde Paradisbakkerne med deres smukke Dale lige Syd for os. Vi var her nogle Dage og skulde videre til Gudhjem. Vejret var godt, Humøret ligeledes, og det gik nu rask fremad med Sang og Musik, til vi omsider naaede den lille, hyggelige By Gudhjem. Vor Lejr skulde lige lige udenfor Byen ved Salene Bugt, hvor vi tilbragte tre varme Dage. Vi havde set meget smukt i Byen og dens Omegn og skulde nu videre forbi de smukke Klippeformationer ved Rø, hvor vi gjorde et Ophold. Om Aftenen naaede vi Tyn, her havde vi en Nats Ophold, fortsatte Dagen efter og naaede Sanding, hvor vi havde Lejr ved Brogaarden en Kilometer borte. Herfra gik vi Tur til Hammeren, hvor vi saa det gamle, stolte Hammershus og Fyret, hvorfra man havde en storslaaet Udsigt. Nu da vi havde været paa Bornholms nordligste Spids, gik vi Syd paa og naaede forbi Jons Kapel til Hasle.

Vi havde et lille Ophold i Byen og drog da videre til en Gaard lidt uden for Rønne, hvor de tre sidste Dage skulde tilbringes. Dagene gik hurtigt, og Lørdag Aften d. 19. gik vi om Bord paa „Heimdal“ og sejlede hjem med mange gode Minder fra Bornholm.

Erik Kjersgaard,

1. Absalons Trop.

En spændende Oplevelse.

Puh ha! I 30 Graders Varme arbejder vi os op ad Bakkerne i det jyske Landskab. Vi er netop naaet op paa en Bakkekam og ser ud over Markernes og Skovenes gule og grønne Felter. Langt borte opdager vi Ellemoseholms store, hvide Herregaardsbygninger og udstrakte Jorder.

Her ligger vor Lejrplads, og da vi kan se den, fatter vi nyt Mod. Nu gaar det ned ad Bakken, og en halv Time

senere er vi der. Vi gaar op til Gods-ejeren, hvor vi bliver modtaget med megen Venlighed. Vi fik baade Lov til at hugge nogle Træer og tænde Baal.

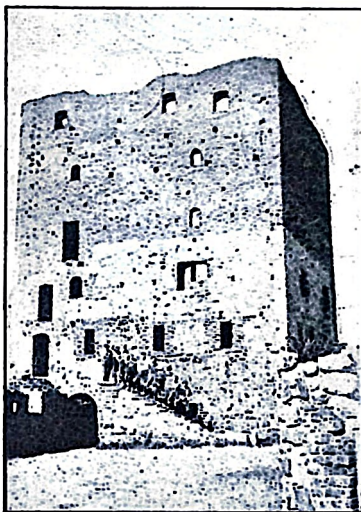
Vi skyndte os rigtig med at faa læsset af Kærren, og nu gik det ned ad Stranden til; det gjaldt om, hvem der kom først i Vandet i Vesterhavet!

Da vi endelig kom derned, var vi ved at styrte af Træthed, men videre maatte vi — ud i det kølende Vand. Ah, hvor det gjorde dejligt at faa et Bad!

En halv Time efter maatte vi op, og saa gik det tilbage til Lejren igen. Her fik vi Aftensmad — bestaaende af spejlede Æg og Rugbrøds-klemmer. Saa gik vi i Gang med at hente Brænde til Lejrbaalet; vi fik det stablet op i en stor Bunke og var allerede i Færd med at tænde det, da Godsejeren kom.

Vor Patruljefører vilde — da Klokken var 8 — gaa ned til Stranden for at hente nogle Hatte, vi havde glemt i Farten. Han gik hen over Engen, der førte ned til Klitterne, og derfra ned til Stranden.

Da han havde faaet fat i Hattene,

Manteltaarnet.

Inds. af Aage Henriksen, 1. Maribo.

skulde han til at lege Spøgelse med de andre. Han havde sat tre Hatte oven paa hinanden, og med et Par Haandklæder for Brystet og Ansigtet begav han sig en anden Vej for at komme bag paa dem.

Lige med eet saa' han noget røddigt blinke langt ude i Lyngen, nær ved Jernbanen. Han var straks klar over, at Toget lige var kørt forbi. En Gnist havde antændt Lyngen.

Næppe havde han set det, før han løb som en besat. Lyngen knitrede under hans Fødder ... Endelig naaede han Baalet — brasede ind i Krattet og væltede, lige saa lang han var, over Fødderne paa en af Spejderne.

De skruplo, indtil han forpustet og stakaandet fortalte, at han havde set Lyngen brænde; der blev straks Ro; de forstod, hvad det gjaldt. Hurtigt ud med Spader og Økser og alt, hvad der kunde bruges til at grave med. Og saa af Sted!

De arbejdede næsten hele Natten, og da Solen stod op, var der ikke mere Ild i Lyngen.

„Skipper“,
Nærum.

FORTSÆTTELSE AF »GRY« PAA SKATTEJAGT

blev umuliggjort. Vi fik nu Forbindelse med det første Landgangshold, de havde set vore Modstandere et godt Stykke Syd for Strandmøllen, ogsaa en enkelt var set i Skoven ved Springforbi, men han havde øjeblikkelig taget Flugten.

Nu spredtes hele vor Styrke og vi afsøgte Terrænet mellem Stranden og Banelinien meget nøje uden at se saa meget som et Halstørklæde af en Landspejder. For en Sikkerheds Skyld gik vi Terrænet igennem endnu en Gang, og ogsaa Skoven nærmest Jernbanen blev undersøgt — stadig samme Resultat.

Førerne samledes saa til Raadslagning og det blev besluttet at undersøge Skoven langs Mølleaaen for om muligt

der at finde Røvernes Lejr, men netop som Ordrene dertil skulde gives, hørte vi Sang og Raab, det var 1. Buffalo Bill Trop, som kom marcherende. Klokken var nemlig, uden at vi havde tænkt over det, blevet over 2, og Tiden dermed udløbet.

Alle fulgte nu ad ned til den Lejr, vi havde haft saa svært ved at finde, den laa nemlig godt skjult inde i Skoven. Ved Øvelsens Dryftelse kom det frem, at Vagtposten ved Stranden maa have været nogle andre Spejdere, idet „Billerne“ slet ikke havde udstillet Poster langs Stranden.

Til Trods for sit negative Resultat havde Øvelsen dog været interessant og lærerig og alle var enige om, at det

ikke maatte blive sidste Gang, vi havde Øvelse sammen med Landspejderne.

Spespejderne gik nu om Bord og efter en Smule Søvnsamledes alle Søndag Formiddag til Havregrød og Kaffe i Lejren, og senere kom Landspejderne om Bord paa „Gry“ for at faa en lille Sejltur; men Vejrguderne viste sig desværre meget unaadige, for efter i to stive Timer at have ventet paa Vind, maatte vi sætte vore Gæster i Land igen, Sejlturen maa de have tilgode til en anden Gang.

Saaledes forløb „Gry's“ første Spørgvertogt uden nogen større Ære for nogen af Parterne.

A. E.

Tandlæge
Bernhard Jernæs
 Konsultation 10-14
 Røntgeninstitutet
FREDERIKSBERGGADE 32
 Telefon Byen 3299

Læs Side
3

Til Damme
 og Bessiner haves store, meget smukke
 Guldflisk samt flere Arter billige Koldt-
 vandsflisk. Særskilt Akvarieværelse med
 mange sjældne Tropelisk forefindes. —
 Stort Udvalg i Kanariehunner til Hæk.
 Alt til Fugle- og Fiskepleje føres.
Williamsens Fugle- og Akvariehus
 Østerfarimagsgade 45 — Telefon Øbro 2550
 Forespørgsler — Svarporto

FOTO-ARTIKLER
*Enhver Spejder bør have
 et Kamera*
Største Udvalg — Gratis Vejledning
A. LYKKEBERG
 Østergade 37 Telf. 10769

Cloëttas
Chocolade
faas overalt
Fineste dansk Fabrikat

NÆRUM KOSTSKOLE. NÆRUM
 Telefon: NÆRUM 143

Spm.:

- 1) Kan man ikke købe Duelighedstegn i Nørregade 15 uden gennem Tropen?
- 2) Kan man faa Mus i Knæet ved at sætte Rottegift

En Rottejæger.

Svar:

- 1) Duelighedstegn maa kun sælges mod Forevisning af Tropsførerens Rekvistion.
- 2) Jeg har aldrig prøvet det — saa jeg ved det ikke!

Spm.:

Kære Redaktør!

Jeg har spekuleret længe over, hvilket Ord man kan bruge i Modsetning til Fordel.

Scout.

Svar:

Kan *Ulempe* ikke bruges? Ellers maa du selv spekulere videre, til du finder et bedre.

Spm.:

Hr. Redaktør!

Vil De være saa venlig at besvare os følgende Spørgsmaal:

- 1) Hvordan laves en Hektografmasse?
- 2) Hvor og hvornaar blev den forrige Jamboree afholdt?

3) Hvormeget vil en pæn Messinglilje til en Patruljestander koste?

Med Spejderhilsen

„Skovmændene“.

Svar:

- 1) Se „Spejdernes Magasin“ Decem-ber 1924, Side 18.
- 2) England 1920.
- 3) 5 Kroner.

Svar:

til H. K. S.: Det er os umuligt at besvare Spørgsmaal om Forslag til Rejseruter. Verden er stor — og Pladsen i Bladet kun ringe.

Spm.:

Kære Redaktør!

Vil du ikke være venlig at sige mig, hvilke Dele man behøver til en Krystalmodtager og en Antenne.

Og hvor meget den vil komme til at koste efter den Tegning fra Juni Magasinet.

Radiomanden.

Svar:

30 m Antennetraad	3,00
6 Isolationsæg	0,60
Ringeledning til Antennenedføring og Jordforbindelse	2,00
1 Krystaldetektor	4,00
100 m lakeret Kobbertraad til Spole (0,5 mm)	2,00

KONDITOR

Henning Klentz — Torvegade 32 — Amager 4423
De bedste Kager, Chocolader og Desserter.
 Bringes overalt i Byen

Gratis
Prisliste Nr. 2, 1925.

C. J. Larsen

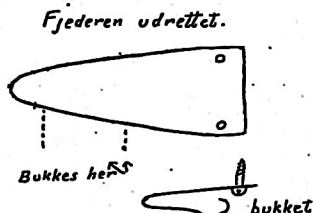
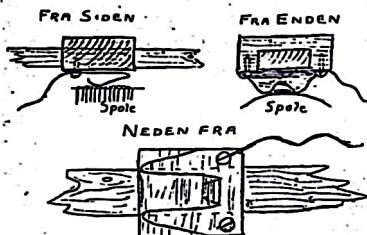
en gross **Frimærkehandel** en detail
Østervraa, Danmark
Import og Eksport

Bankkonto: A/S Saby Bank, Østervraa Afdeling
Postkonto: Nr. 10 063
Telegramadresse: Frimærkehandlen
Telefon: Østervraa 23

1 Paprør 10 cm i Diameter	0,50
1 Telefonkondensator (2—3000 cm)	1,50
1 Hovedtelefon	17,00
Træ til at montere Apparatet paa	0,40
4 Klemkruer	0,60
Diverse Smaating	2,00

Ialt Kr. 33,60

Glideren laves lettest af Træ paa en Træstang; den forsynes saa med en Metalfjeder med løs Tilledningstraad, saaledes som Tegningen viser.

HELLESENS
VII · 20

VERDENS BEDSTE LOMMELAMPE-ELEMENT.

Forlang udtrykkelig

**ASP
CYKLE-
LYS.**

Stemplet ASP i lyset
Det eneste rigtige
Cyklelys der findes

Spm:

Hr. Redaktør!

1) Det forekommer mig — og flere med mig —, at Reproduktionerne af Fotografierne i Spejdernes Magasin er vanvittig daarlige. Benægter De Faktum?

2) Vilde det ikke være paa sin Plads ved Afgørelsen af Foto-Konkurrencen at tilføje en Kritik af Emnevalg og Udførelsen som Helhed. Flere vil være glade derfor — og flere endnu vil trænge dertil!

3) I hvert Nummer af Bladet findes der Indberetninger fra alle Spøjspejder-troppene (Aalborg? Sker der noget?). Landspejderne har mange Gange saa mange Troppe, men kun sjældent giver de Lyd fra sig. Kunde det ikke rettes? Med Spejderhilsen

Jydepotten.

Svar:

1) Billederne er saa gode, som de kan blive paa vort Papir. At du finder dem „vanvittig daarlige“, tør jeg selvfølgelig ikke benægte!

2) Vi skal tænke over det —

3) Det har trods ihærdige Opfordringer endnu vist sig uoverkommeligt for de fleste Troppe i Landet at sende „Spejdernes Magasin“ fem smaa Linier om Maaneden! Om det kan „rettes“ — ja, det vil Tiden vise.

Amerikansk Iscream-Fryseri
Onsgaardsvej 3
Telefon Hellerup 1263.

1ste Kl. Is-Anretninger til Selskaber
Eneforhandler af Is i Jamboreelejren
Leverance til Skole- og Spejderfester

Fra Divisionerne.

Indsend
små korte
Meddelelser
om Troppens
Liv til
Redaktionen
Nærum
Kostskole,
Nærum.
Telefon
Nærum 143

Bemærk Redaktionens Telefon-Nr.
Nærum 143.

En Spejderdag i Nykøbing F.

Lolland-Falster-Spejderne afholdt den 23. August en stor Spejderdag med Svømmekonkurrence, Smuglerjagt, Biografteaterforestilling og Lejrbaal under Ledelse af den dygtige og energiske Divisionschef, Boghandler *Rye Clausen*. Glentetroppen (Nykøbing E.) sejrede i Troppskonkurrencen.

4. Nørrebro.

har fra den 14.—29. Juli ligget i Sommerlejr med 15 Spejdere ved Grundfor i Jylland. Dagene gik med Øvelser og Udflugter til Himmelbjerget, Mols Bjerget og Bovbjerg Fyr. Vi havde bl. a. en Brandmandsøvelse, hvor vi fik Lov at laane 1. Hinnerups Sprøjte.

1. Struer.

Vi har i Sommer været paa Tur til Bornholm. Vi deltog 5 Mand (den yngste var 12 Aar) og gjorde Turen som Vandreløjr (med 4 Kajaktelte) paa 6 Dage. Ruten var Rønne — Hasle — Hammeren — Gudhjem — Svanneke — Ibsher — Højlyng — Nexø — Aakirkeby — Almindingen — Rønne. Varmen var god, der blev maalt 52° C. paa Klipperne medens vi var der. Turen kostede 22 Kr. pr. Mand.

E. Gundel.

1. Struer Tropp.

Har I fundet en Lommelygte?

Vi har modtaget:

Natten mellem den 29.—30. August 1925 befandt jeg mig mellem Bøndernes Hegn og Kulhus, da jeg blev fratrasket min Lommelygte af 3 Spejdere, gule. Den bedes afleveret snarest til

Edv. Frederiksen.
Baldersgade 70. —L.

En Helt.

Villy Larsen, som vi omtaler i den ledende Artikel, har faaet tildelt Korpsets Medalje for rask Daad.

Tre hyggelige Teltkammerater.

I min Sommerferie var jeg paa Cykletur i Jylland. Lørdag den 23. Maj kom jeg til Vejle Syd fra og slog Lejr ved Grejs i en lille Grusgrav til højre for Vejen. Mellem Fredericia og Vejle havde jeg truffet en Vagabond, som kaldtes „Spejderkongen“. Han fortalte mig en hel Del om Vagabondernes Liv, og hvorfor han hed „Spejderkongen“, „but that's another story“. I Vejle traf jeg et Par 11—12 Aars F. D. F'er, *Tage* og *Volle*.

Jeg ler —

ad den Spejder, der ikke har

læst Side 3

— og tænkt over den!

Her er et Blad af min Dagbog:

Søndag, 24. Maj.

Tørnede ud Kl. 8. Da jeg var ved at lave Frokosten, kom *Tage*, den lille F. D. F'er fra i Gaar. Han fortalte, at der var Idrætsdag i Vejle. Saadan en „Tjans“ lader man ikke gaa fra sig, naar man er alene paa Langtur, saa vi gik til Idrætsstævne; mit Telt lod jeg staa. Knagende flot Idrætspark, de har i Vejle. Opvisningerne var ogsaa gode. Om Aftenen var jeg inviteret hjem til *Tage*. Da vi havde spist, var vi ude at se Byen. Klokken var ca. 10½, da jeg vendte Næsen hjemefter, og det var temmelig mørkt, da jeg kom ud til Grejs, men jeg kunde dog paa lidt Afstand skimte en Flok af Grejsdalens Ungdom, som sad i Indgangen til Teltet. Da jeg kom helt hen, var der en, der hviskede til mig, at der laa tre Vagabonder i Teltet. Hurtig banede jeg mig Vej gennem Flokken og bad de tre Herrer om at fjerne sig. Det gjorde de ogsaa godt nok, efter at have spurgt, om Teltet var til Salg. Da de var kommen ud, „præsenterede“ de sig og takkede for Husly. Den ene hed „Stoffer“ og den anden Carl Petersen, den tredje var saa fuld, at han ikke i Øjeblikket huskede, hvad han hed. Alt, hvad han sagde, var: „Stik mig Dunken, Stoffer!“ Han fik ogsaa Dunken, en Halvflaske fuld af Radium, og gik saa ind i Skoven. De tre Vagabonder var Sømand, og de var paa Vej Syd paa. Jeg hilste dem fra „Spejderkongen“. Det viste sig, at de kendte ham og vidste, at han havde rejst med den lille Sømand. Det var nu begyndt at regne stærkt, og de to „Rejsende“ bød mig Farvel. De gik op til Lille Grunnet for at faa Husly der.

Da de var gaaet, ledte jeg efter den tredje inde i Skoven, men jeg kunde ikke finde ham. I en Fart fik jeg gjort Teltet klart og min Oppakning eftersat; men intet manglede.

Carsten R.

Se her!

Der findes nu i Handelen en overmaade smuk og meget praktisk Mappe, hvori man selv kan fæstne en Aargang af „Spejdernes Magasin“. Bladets Navn er præget i Guld paa Ryggen. Det faas i Bogladen og Spejderdepoterne.

FOTOGRAF EMIL CLAUSEN. FREDERIKSBERGGADE 34
Elegant Udførelse Telefon 8050 Rimelige Priser

Spejder Munderings Magasinet

Aktieselskab

Telefon C. 10.909
København K.

Landemærket 3
(overfor Rundetaarn)

Tornyster

Netop denne

Tornyster

praktisk, solid og smart
som vi kender den fra

Jamboree

Dagene, foreligger nu i

et enkelt

Parti

til

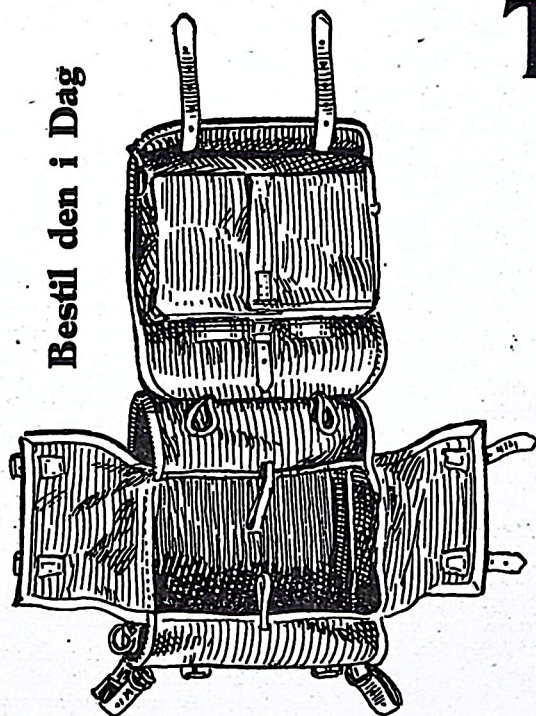
vor Specialpris

Kr.

10.50

LANDEMÆRKET 3

Lige overfor Rundetaarn.

Bestil den i Dag

1. Bøgildgaard Troop.

Fra 5. til 12. Juli havde Troppen en glimrende Sommerlejr ved Dyrenæs pr. Jægerspris. Dagene gik hurtigt, altfor hurtigt. Øvelser i Skoven, Badning, Træning til Mærker o. s. v., alt hvad en Sommerlejr kan byde af det vidunderligste af alt, Spejder-Friluftslev. Det var med Taknemmelighed, de 11 Spejdere forlod den vidunderligste Lejrplads, som vor glimrende Være, Forpagter Carlsen, havde overladt os i de 8 Dage.

Knud Werge.
Tropsfører.

Tivoli-Festen.

Ved 1. Københavnske Divisions Tivoli-fest bemærkede man gentagne Gange i Aftenens Løb nogle Spejdere, der, udklædte som Hovedpersonerne i vore mest kendte Drengbøger, solgte Divisionens Festavis blandt Publikum.

Disse Spejdere var Aktører i en af Forlaget Steen Hasselbalch foranstaltet Gættekonkurrence. Publikum skulde udfinde, hvormange og hvem af Bøgerne Hovedpersoner, der var repræsenteret denne Aften.

Den fuldstændige Liste over disse ser saaledes ud.

1. Hans Peter paa Sagaen.
4. Paa Indianersporet.
5. Ah-Jim.
6. Paw.

10. Dronningen af Sabas Diamanter.
11. Præriens Søn.
12. March — vi vil frem.
14. Plejesønnen.
15. Flemming paa Kostskole.
17. Gorubas Skat.

De bedste Besvarelser var:

- Mikael Georg Jensen, Vognmagergade 3. 6 rigtige
Salomon Schwartzberg, Vognmagerg. 3. 6 rigtige
Ludvig Rosenberg, Aabenraa 4. 6 rigtige
Jørgen Petersen, Willemoesgade 4. 6 rigtige
H. Friberg, Birkegade 10. 4 rigtige
Ejner Hvilsom, P. Skramsgade 12. 3 rigtige
Poul Egon Hansen, Absalonsgade 44. 2 rigtige
Poul Hansen, Westend 22. 2 rigtige
Disse har fra Forlaget modtaget en Række smukke Præmier. Det var en morsom Ide, som vakte en ikke ringe Interesse.

Stone.

Sydvestsjællands Kolonne.

Lærer S. Møller fratræder 1. Oktober sin Stilling som Tropsfører for 1. Skel-skør, mens Lærer Winther forlader Flakkebjerg-Troppen. Begge Tropsførerne er blevet ansatte ved Struer kommunale Skolevæsen. Lykkelige Struer-Dreng!

Saxo-Kolonnen.

Saxo-Troppen mister i nær Fremtid to af sine bedste Mænd, idet Tropsføreren Hervey Hansen og Otto Sørensen træder tilbage. Det trofaste og solide Spejderarbejde, disse to gennem Aarene har ydet, vil Saxo-Drengene sent glemme! Hr. stud. polyt. Ivan Sørensen, der heller ikke er helt ukendt i Troppen, overtager den fremtidige Ledelse af Kolonnen.

»Jens Bangs Trope«

bringer i sit sidste Maanedsprogram Patruljernes Mødeprocent i det sidste Aar. Troppens Mødeprocent er derefter blevet 85,6, hvilket maa indrømmes at være pænt af saa stor en Trope.

Urban Troppen.

Da det stadig har vist sig umuligt at skaffe Urban Troppen en virkelig egnet Fører, blev Troppen paa et Møde Søndag den 30. August ophævet, hvorefter de enkelte Spejdere har indmeldt sig i de to gamle Tropper; der gennem mange Aar har bestaaet her i Byen.

Aalborg Kolonne omfatter saaledes nu de to Tropper »Jens Bang« og »Skipper Kleiment« — samt Aalborg Ulveflokk — med ialt 130 Spejdere og 50 Ulveunger.

1. Nærum Trope

afholdt forleden Aften et yderst vellykket Lejrbaal under Ledelse af den nye Tropsfører Gunnar Christensen. En Del Hellerup-Spejdere var med til Baallet, hvor bl. a. Fr. Schyberg og Torben Brix deklamerede.

Vedels Egne

har udsendt et nyt Nummer af deres fikse, lille Tropsblad med en udmærket Beretning fra deres pragtfulde Sommer-tur.

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

Læs
Side 3

Spejd altid efter

Mærket Tro Ben i Ringen
naar De køber Sæbe!
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
bedste

Worning & Petersens
Xeroformsæbe

Overalt — over alt!

Køb hos de Averterende.

C. V. STEENSTRUP

Knabrostræde 12
København K.

Telefon: Central 4554
Telegram-Adr.: „Apollolyre“

Stort Lager haves altid af

alle Musik-Instrumenter
for Spejder-Orkestre

Reparationer udføres

Køb „Nordisk Spejdersport“

Paa Vej til Lejren provianterer vi hos

KNUD KIÆR

KOLONIAL- OG DELIKATESSEHANDEL

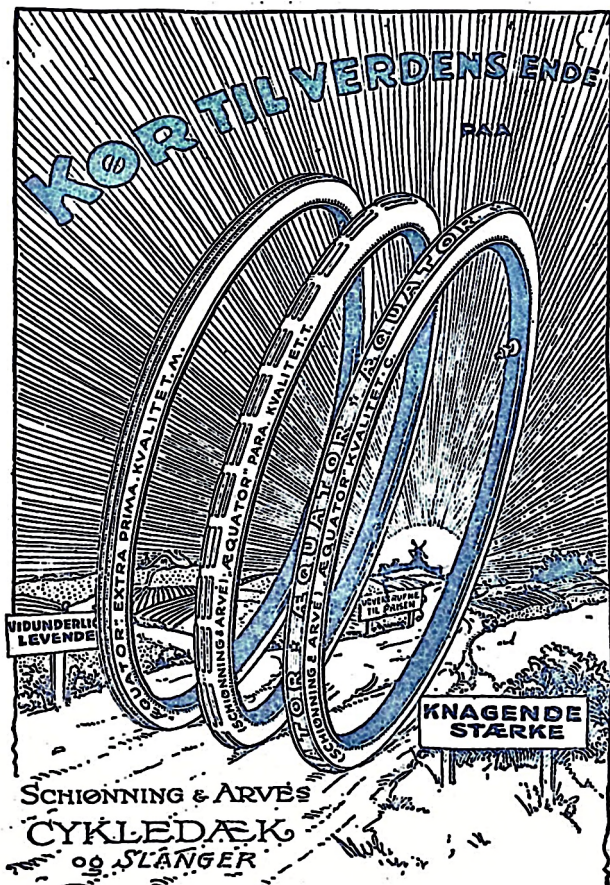
63, Frederiksborgvej 63. Søborg

NB. 10 pCt. Rabat til Spejdere i Uniform

Averter i „Spejdernes Magasin“

Spis:

Skal ikke
koges.
Velsma-
gende
og
nærende.

LEMBCKES FRILUFTSUDSTYR

A/S Lejr- og Spejderhuset, Nørregade 15. K.

Officielt Depot for Det danske Spejderkorps.

Som et Resultat af Kronens Stigning ser vi os allerede fra i Dag i Stand til at tilbyde vort anerkendt gode Spejderudstyr til følgende fordelagtige Priser.

Nyhed!

[Eng. Militær-Brodtaske

Fortrinlig egnet til Forplejnings- og Skolebogtaske

Khaki Spejderbluser

(Khaki Twill, stærke)

(10 Aar)	Nr. 3	fra 6.00
(11—12 Aar)	- 4 -	6.25
(12—13 Aar)	- 5 -	6.50
(14—15 Aar)	- 6 -	7.00
(16 Aar)	- 7 -	7.50
E(Voksen)	- 8 -	8.00

Khaki Sweaters

(bedste engelske Kvalitet) med Skulderstroppe

Nr. 26	11.00
- 28	11.50
- 30	12.00
- 32	12.50
- 34	13.00
- 36	13.50

Khaki Strømper

(engelske, extra stærke)

Nr. 8	4.50
- 8 1/2	5.00
- 9	5.00
- 9 1/2	5.00
- 10	6.00
- 10 1/2—11	6.00

ENORMT PRISFALD 1. KLASSES UDRUSTNING

Vi henleder yderligere Opmærksomheden paa følgende betydelig neds. 1. Kl. Udrustningsgenst.

Lejr-Tornyster (Jamboree) **9.50**

Tommy Rygsække (Reglement. eng. Militærrygsæk med brede Læder.) **5.50**

Tommy Brodtasker I (Reglementeret eng. Militærtaske af stærkt khaki canvas med Læderrem) **3.50**

Tommy Brodtasker II (do. mindre, lettere Kvalitet med Bæregjord). **1.25**

Spejderbælter (org. engelske) **2.65**, Fløjter (org. engelske) **0.75**, Bæltepung (org. engelske) **1.25**, Skovmandskniv (Læderskede, 1ma Eskilstuna Staal) **5.75**

GØR JERES BESTILLINGER I DAG

NØRREGADE 15

SPEJDER

Studiestræde 30 og 34

Telf. 3186 - 11233

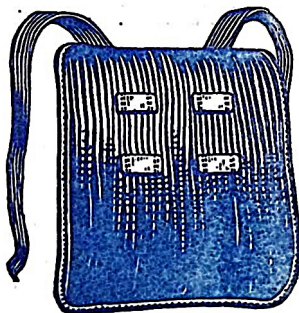

DEPOTET

Studiestræde 30 og 34

København K.

Officielt Depot for Det Danske Spejderkorps.

Jamboree

Tornyster

Kr. 10.50

Dregebeklædning

Skolehabitter

Sportshabitter

Sømandssæt

Heluldent Stof

Alle Størrelser

Alle Priser

Rekvirer vor nye Prisliste, sendes portofrit

Trykt hos Fr. Palm Greisen, Silkegade 4, København K.